

SVAZ MLADÝCH KOMUNISTŮ ČESKOSLOVENSKA
VARUJE

KAPITALISMUS ZPŮSOBUJE SMRT

SMKČ přidej se!

Zásada demokratického centralismu a autonomie místních institucí znamená právě *svobodu kritiky*, úplnou a všude, pokud se tím nenarušuje *jednota určité akce* - a nepřipustnost jakékoli kritiky, která podřívá nebo ztěžuje *jednotu akce*, na níž se strana usnesla.

Žádná disciplína nezavazuje členy strany slepě podepisovat všechny návrhy rezolucí, vypracované ÚV. Nikdy a nikde neexistovaly takové předpisy, aby se stranické organizace zřikaly práva svého úsudku a měnily se v *podpisovatele rezolucí ÚV*.

Síla dělnické třídy je v organizaci. Bez organizace mas není proletariát ničím. Je-li organizován, je vším. Organizovanost je akční jednotka, jednotka praktického vystoupení. Avšak všechny akce a všechna vystoupení jsou samozřejmě cenné jen tehdy a potud, pokud pobízejí kupředu, a ne zpátky, pokud proletariát ideově sjednocují, pozvedají, a ne srážejí, ne rozvrcejí a oslabují. Bezidová organizovanost je nesmysl, který v praxi přeměňuje dělníky v žalostné nohsledy buržoazie mající moc. Proto proletariát neuznává akční jednotu bez svobody diskuse a kritiky. Proto uvědoměli dělníci nikdy nesmějí zapomínat, že dochází k takovému vážnému porušení zásad, které vyžaduje zprůřezat jakékoli organizační svazky.

V. I. Lenin, 1906

SVAZ MLADÝCH KOMUNISTŮ Československa

Jungkommunistenverband der Tschechoslowakei
Union of Young Communists of Czechoslovakia
Союз молодых коммунистов Чехословакии

občanské sdružení zaregistrované Ministerstvem vnitra ČR 29. 10. 2008

(IČO: 26580861)

sídlo: Rybářská 28, 603 00 Brno

centrální internetové stránky: www.komsomol.cz

centrální e-mail: smkc@komsomol.cz

místopředseda SMKČ David Pazdera: ksmbrno@seznam.cz, tel. +420 731 814 649

ČESKOSLOVENSKÁ MLADÁ PRAVDA

č. 1 / 2011

Zaregistrováno MK ČR E 18907

Vyšlo v lednu 2011

Šéfredaktor: Lukáš Kollarčík

Redakční rada: Lukáš Kollarčík, David Pazdera, Martin Peč,
Lukáš Vrobel, Ladislav Zemánek

Redakce nemusí souhlasit s názory mimoredakčních autorů

(Mladá pravda ročník 17)

Proletáři všech zemí, spojte se!

LEDEN 2011
ČÍSLO 1
ROČNÍK 3

ČESKOSLOVENSKÁ MLADÁ PRAVDA

ČASOPIS SVAZU MLADÝCH KOMUNISTŮ ČESKOSLOVENSKA

South Africa
Dec 13 - 21

Let's defeat imperialism,
for a world of peace, solidarity
and social transformation!

17th

World Festival of
Youth and Students

17. světový festival mládeže a studentstva
JIHOAFRICKÁ REPUBLIKA 13. - 21. 12. 2010

Poražme imperialismus,
za svět míru,
solidarity
a sociální přestavby!

JAK SE BRÁNIT...?

Končící rok 2010 snesl na hlavy a bedra vykořisťované a zbídačované většiny české společnosti ohromnou tíhu dalších ekonomických, sociálních a jiných problémů, které zaujaly v žebříčku jednadvacetileté kapitalistické devastace a destrukce materiálních hodnot i morálky společnosti nejvyšších příčky. Parlamentní volby hrály v procesu odbourávání výdobytků z dob reálného socialismu, které se u nás nepravdivě nazývají tzv. sociálním státem, jen dílčí roli. Vítězství buržoazní pravice, která v kontextu hospodářské a sociální krize kapitalismu povážlivě hnědne, pouze poněkud urychlilo zmíněný proces destrukce základních lidských práv a možností, které většině společnosti vybojovaly minulá generace. Domnívá-li se někdo, že by volební vítězství sociální demokracie vedlo ke změně celoevropského kurzu, jenž obchází Evropou jako kontrarevoluční strašidlo více než dvacet let, nezná charakter současného sociálně demokratického hnutí a podstatu měšťácké demokracie v epoše globálního imperialismu.

Za současných objektivních podmínek i subjektivních okolností komunistického a dělnického hnutí, je i malý taktický cíl v podobě obnovy tzv. sociálního státu nerealizovatelný. Finanční oligarchie a monopoly jednoduše nemají důvod ustupovat požadavkům politických zástupců dělníků a zemědělců, protože neexistuje, jako po první či druhé světové válce hrozba proletářské revoluce, jelikož není přítomen příklad reálného socialismu jako v 70. a 80. letech 20. století a protože je celoevropské komunistické a dělnické hnutí v rozvalinách. Stačí se podívat na konkrétní příklady. Všechny ve volbách vítězné evropské buržoazní levicové strany nedávné doby (SMER, PASOK, PSOE) či strany reformistické (AKEL, Strana komunistů republiky Moldávie), přestože řada z nich proklamovala záměr budovat či obnovit tzv. sociální stát a i když ho alespoň určitá část z nich myslela upřímně, nedokázaly ze svých slibů a záměrů zhmotnit nic víc než popsany papír. A za nimi se belhaly masy obelhaných dělníků, zaměstnanců a důchodců. Příčiny těchto procesů jsou mnohé. Sociální demokracie už dávno není stranou maloburžoazie či středně velké národní buržoazie, ale stranou velkokapitálu EU. Její sponzoři přirozeně nemají zájem věnovat část svých zisků na zlepšení sociálního postavení a práv většiny společnosti, na zmírnění třídního boje a udržení sociálního smíru, jak to činily před pádem reálné socialistické tábora. Necítí vnitřní ani vnější ohrožení, třídní boj téměř nikdo neorganizuje, ba četné reformistické síly ho ani neuznávají. Mnozí naivní, dezorientovaní a idealističtí řadoví členové sociálně demokratických a reformistických stran proto prosazují něco, co skončilo na bodácích zrady chruščovovského revizionismu a na bankovních ktech gorbáčovovských likvidátorů.

Vratme se ale zpět, k výsledkům voleb do PS PČR. Jak jsem se zmínil, letošní voličský resultát nemohl změnit dlouholetou tendenci, mohl ji pouze zpomalit či urychlit. Stalo se to druhé a „plody“ těchto pozdně jarních plodin začaly pracující třídy a zaměstnanci sklízet záhy. A bude hůř. Opozice, ať už z řad buržoazní levice či hlavně KSČM, ztratila především velkou část možností vyplývajících z důležitosti parlamentní tribuny jako takové. To, že ji po dobu jednadvaceti let využívá naprosto nedostatečně, minimálně, pouze v projevech hrstky poslanců, je druhé, velmi podstatná věc. KSČM také nevyužívá poslanecké imunity, což také úzce souvisí se zmíněnou parlamentní tribunou. Úkol za ni pak často musí plnit komsomolci, ničím a nikým nechráněni, vydaní všanc měšťáckému státu a jeho institucím.

Situace a perspektivy většiny národa jsou tedy velmi špatné, nikoliv však beznadějné. Už jenom z toho důvodu, že je třeba začít konat, zažehnout po více než dvaceti letech plamen dělnického, komunistického hnutí, práce s dělníky a pro dělníky, mimoparlamentní činnost, revoltu, občanskou neposlušnost. Jinak se bránit v současné situaci nemůžeme! Boj nekončí ani nezačíná vhozením lístku do volební urny. Volební výsledek je jen dílčím a relativním ukazatelem úspěšnosti komunistické strany v buržoazní demokracii. Jediným řešením pro dělníky, zaměstnance a jejich stranu je, slovy německého sociálního demokrata 19. století Wilhelma Liebknechta, kterého často citoval V. I. Lenin, studieren, propagandieren, organisieren! Chápat dialektický vztah kvantity a kvality, pracovat na zkvalitňování nově přicházejících členů a sympatizantů, kvalitními členy a sympatizanty oslovovat učně, dělníky, studenty a zaměstnance.

SMKČ se nepotřebuje otevírat ke spolupráci, jsme dlouhodobě připraveni spolupracovat s pokrokovými, vlasteneckými či antiimperialistickými organizacemi i jednotlivci. Svoji ochotu jsme vyjádřili několikrát, naposledy např. před stávkami a demonstracemi zaměstnaneckých odborových svazů 8. a 15. 12. Velmi nebezpečné je pro současné komunistické hnutí otevření se ve smyslu splyvání s ostatními organizacemi. Nevyprofilovanost současného hnutí, revizionistická a oportunistická teorie a praxe, netřídní

(Gustáv Husák), Jiří Pleskot (Edvard Beneš), Vladimír Brabec (Jozef Lettrich), Jozef Adamovič (Viliam Široký) a další. Bez zajímavosti není, že Hanu Benešovou ztvárnila tehdejší členka ÚV KSČ Jiřina Švorcová. Seriál je zajímavý právě důsledným sledováním historických pramenů, díky čemuž věrně zpodobňuje tehdejší dění. Dnešní propaganda se samozřejmě snaží tvrdit opak, protože dění v letech 1945 - 1948 pro její pány nedopadlo dobře. Byť na to, jakými způsoby se snažili v té době bránit nástupu „komunistické diktatury“, může být hrda.

Stojí za pozornost, že představitelé reakce, tedy sil usilujících o návrat do předmnichovské republiky, používají proti komunistům často argumenty a rétoriku podobné těm dnešním. Názorům pravicových politiků je ostatně dán velký prostor, oproti tomu v dnešní pseudohistorické antikomunistické propagandě nepřichází citace nezkreslených dobových komunistických názorů v úvahu, protože by pak nevypadali jako banda kariéristů, zlodějů a vrahů, což je účelem této zlomyslné agitky. K historické věrohodnosti patří i zobrazení všech tehdejších významných československých politických činitelů, včetně znázornění úlohy, kterou tehdy sehráli, bez snahy o její zveličení či snížení, jak se tomu bohužel v některých publikacích a filmech z období budování socialismu dělo (např. proto, že s některými tehdejšími činiteli KSČ se strana později rozešla). V kontextu roku 1989 je třeba ocenit i zdůraznění obrovské tehdejší autority J. V. Stalina, o kterém političtí představitelé opakovaně hovoří (každý úměrně své politické příslušnosti a třídním zájmům) - v SSSR už v té době vrcholící „přestavby a otevřenosti“ byl Stalin namnoze nazýván masovým vrahem, despotickým tyranem a agentem carské policie, stejně jako dnes...

Pozoruhodné je ztvárnění procesů s uvězněnými klerofašisty z vedení Slovenského státu (dle soudních spisů) s Václavem Stýblem v roli bezcitného katolického kněze, bývalého prezidenta Jozefa Tisa, který bez mrknutí oka prohlašuje, že o zvěrstvech německých okupantů, esesáků a gardistů nic nevěděl a že necítí žádnou odpovědnost. Alibismus je ostatně příznačný i pro ostatní souzené klerofašisty. O to smutnější je, kolik představitelů buržoazních stran se odsouzených zastává a žádá pro ně mírnější tresty. Trest smrti pro Tisa je pro mnohé prohrdou. K neaktivnějším bojovníkům proti novým pořádkům, proti lidové demokracii, patří duchovní, kteří bohužel měli v té době na Slovensku velký vliv (v posledních 20 letech jej úspěšně získávají zpět) a byli hlavní příčinou vítězství antisocialistické tzv. Demokratické strany ve volbách v r. 1946.

Opmenuty nejsou ani rozpory mezi vedoucími představiteli Komunistické strany Slovenska (KSS), územní organizace KSČ na Slovensku, které již brzy po Vítězném únoru 1948 přerostly ve sporné politické procesy. Nelze si nevšimnout neváživosti mezi skupinou Husáka, Šmidkeho a Novomeského a dalších na straně jedné a skupinou Širokého, Bacílka, Ďuriše a dalších na straně druhé. Přitom ovšem Široký, Bacílek, Bašťovanský a jiní, kteří se později postavili proti Husákovi a dopomohli jeho uvěznění, nejsou znázorněni negativně, ani nejsou upozaděni, jak by se dalo u seriálu z doby, kdy byl Gustáv Husák prezidentem, ze strany tvůrců předpokládat.

Pátý díl seriálu „Roky prelomu“ končí vítězstvím pracujícího lidu nad buržoazií a reakcí v únoru 1948. Ironií osudu je, že zatímco představitelé poražených měšťáckých stran v té době v seriálu zjišťují, že jejich naděje jsou zmařeny a řeší, co budou dělat za měsíc či za dva, v době uvedení seriálu do televize, v říjnu 1989, museli už představitelé KSČ tušit (a ti bystřejší skutečně tušili), že další socialistický vývoj v ČSSR je značně nejistý a sami měli nejvyšší čas řešit, co budou dělat za měsíc, za dva... Podobnost starého, nemocného prezidenta Beneše, který nerad, ale nakonec odevzdaně z posledních sil předává moc do rukou komunistů, se starým, nemocným prezidentem Husákem (také jedním z hlavních hrdinů seriálu), který stejně tak nerad, ale nakonec odevzdaně předává moc kontrarevolucionářům již v prosinci 1989, dva měsíce po uvedení „Roků prelomu“, je tragická.

Seriál „Roky prelomu“ zůstal ve své době nedoceněn, protože drtivá většina upadající socialistické společnosti měla v říjnu 1989 jiné zájmy než obdivovat vítězství svých otců a dědů před 41 lety. Kontrarevoluční převrat zahájený událostmi 17. listopadu pak uložil seriál na dlouhou dobu do trezoru - dnes už jej uvidíme v televizi nanejvýš na programu „CSfilm“, který rozhodně nesleduje široká veřejnost... Přesto zůstává svým kvalitním uměleckým zpracováním, historickou přesností a věrohodností pro nás komunisty seriál „Roky prelomu“ významným dílem pro poznání nejsvětějších stránek dějin našeho hnutí.

Seriál Roky prelomu - V. Široký se pere s P. Zenklem

uvedl: „Vědomí vážnosti stavu mne vede k hledání základních a skutečných příčin porážky KSČM v červnových parlamentních volbách. KSČM v první řadě nezdůraznila dostatečně razantně, co ji odlišuje od ČSSD, ani nevystoupila - z pozice nejlevicovější opoziční strany - dostatečně výrazně, radikálně. Hlavním nepřítelem KSČM je ODS, ale hlavním soupeřem je ČSSD. Snahy o přiblížení se KSČM k ČSSD oslabily svěbytnost komunistického obsahu a jasnost vystupování KSČM.“

Ve volbách do zastupitelstev obcí ve dnech 20-21. 10. 2006 ve srovnání s rokem 2002 KSČM ztratila 1500 zastupitelů. Ve volbách stejného druhu ve dnech 15.-16. 10. 2010 ztratila dalších 1000 zastupitelů, což představuje ve srovnání s rokem 2002 ztrátu 2500 zastupitelů a 46%. V Parlamentních volbách ve dnech 28.-29. 5. 2010 strana ztratila ve srovnání s rokem 2006 dalších 100 000 hlasů a 1,5%, což představuje ztrátu 10 mil. Kč. Ve srovnání s rokem 2002 tato ztráta činí 300 000 hlasů, 7,25% a 30 mil. Kč.

Volbami do zastupitelstev krajů ve dnech 17.-18. 10. 2008 KSČM též ztratila 43 zastupitelů. Za každého krajského zastupitele dostáváme 250 000 Kč, což představuje téměř 11 mil. Kč ročně, čili za tři roky jsme přišli o 33 mil. Kč. V roce 2010 strana přišla o další 3 zastupitele Prahy a o další 750 000 Kč ročně. V senátních volbách v roce 2010 KSČM přišla o jednoho senátora a ztratila další 900 000 Kč ročně.

Ve volbách do Evropského parlamentu ve dnech 5.-6. 6. 2009 ve srovnání s volbami stejného druhu v roce 2004 KSČM ztratila na 140 000 hlasů. Pomineme-li utajované finanční náklady, které dáváme agentuře, která nebyla vybrána členskou základnou, ani předsedy okresních výborů. Pomineme-li i finanční ztráty, jež utrpěla KSČM, které činí od roku 2006 přes 135 mil. Kč, je nutno zdůraznit, že politické příčiny těchto porážek zůstávají stejné. Nečitelnost KSČM, kterou způsobují politické snahy přiblížit se k sociálním demokratům, typ: „máme z 80 procent stejný program jako sociální demokraté“, namísto zdůrazňování odlišností od sociálních demokratů a zvýrazňování nezávislé tváře KSČM. Stojí za povšimnutí, že obraz strany se vytváří průběžně a začal, nikoli jen před volbami. Odchod poslanců strany ze zasedání Parlamentu, kde se diskutovalo o sociálních škrttech a kde zůstali za opozicí pouze sociální demokraté, jim dalo možnost, aby vypadali na televizní obrazovce jako jediná, kteří obhajují zájmy nejširších vrstev národa.

Zeptat se, proč jsme se nepoučili, je namístě, ale i otázka, kdo za to zodpovídá, je legitimní. Odpověď typu, že za to může členská základna, je alarmující, neboť vyjadřuje pštroší chování a prokazuje chroničnost určitých neduhů ve straně, které vyžadují radikální řez ještě dříve, než bude pozdě. S takovými výsledky předsedové jiných stran citili osobní zodpovědnost a na své funkce rezignovali, i když jen jednou volby relativně prohráli.

Doc. Ing. Hassan CHARFO, DrSc.

Šéfredaktor Haló novin odmítl tento článek zveřejnit v rámci informační blokády i jako výraz nezájmu o vnímání a osvětu reality, která není lichotivá pro Vojtěcha Filipa, pozn. aut.

ROKY PRELOMU - SERIÁL Z ROKU 1989 O VÍTĚZSTVÍ SOCIALISTICKÉ REVOLUCE

V nedávné době jsem měl možnost vidět pětidílný seriál „Roky přelomu“, o kterém text na internetových stránkách „Česko-Slovenská filmová databáze“ praví: „Ještě na samém sklonku komunistického režimu vznikl výpravný, avšak popisný a zneživotnělý, poučkami prostoupený projekt, který přibližoval převzetí moci dělnickou třídou, tentokrát ovšem na Slovensku. Československá televize začala tento pětidílný seriál vysílat od října 1989 (u nás ovšem překřtěný na Léta přelomu). Ideologickému zploštění poplatné dílo, pyšně označované za „historickou rekonstrukci“, zachycuje první poválečné období, ústící v komunistický puč v únoru 1948...“

Námět a scénář seriálu režiséra Andreje Lettricha „Roky přelomu“ napsali Viliam Plevza a Jozef Bob. Hlavní role ztvárnili Karel Semerád (Klement Gottwald, skutečně Gottwaldově podobě dle mého názoru blíží než Jiří Štěpnička ve známějším seriálu „Gottwald“ z r. 1986), Michal Dočolomanský

pohledy by zákonitě vedly k jeho zkáze. Jako mrtvola v kyselině sírové by se rozpustilo mezi reformistickými organizacemi, žlutáckými odbory, sociálně demokratickými či zelenými buržoazními stranami. Dobrovolné spáchání sebevraždy není taktikou ani cílem SMKČ, to ovšem neznamená, že jsme do sebe sektářsky uzavřeni.

Prosincové odborářské aktivity dopadly mírně řečeno neúspěšně, plně odhalily charakter vedení jednotlivých odborových svazů a způsoby práce s odboráři. V ulicích jednadvaceti měst české části naší země se dne 8. 12. shromáždilo 15 825 lidí, celodenní stávku přímo podpořilo 148 tisíc lidí, stávku podpořilo na 190 tisíc lidí, sympatie odborářům vyjádřilo z řad veřejnosti přes 90 tisíc lidí. Zarážející je první číslo, ve srovnání se zářijovou více než 40 tisícovou demonstrací v Praze je obrovským zklamáním. Neznamená ale, že jsou odbory zbytečné, že nemá cenu být činný v odborových svazech. Propadák je vizitkou jak předlistopadové činnosti mezi dělníky a zaměstnanci, tak především vedení většiny odborových svazů po roce 1989. Odbory jsou slovy V. I. Lenina školami komunismu, kde se dělník učí, je učen a následně učí jiné. Toto pole zeje prázdnotou a my jsme povinni ho zaplnovat a postupně zaplnit.

Odbory jsou jádrem mimoparlamentní činnosti komunistických stran, ale i jiných pokrokových a demokratických sil. Jedině tímto postupem je možné vyvinout trvalejší tlak na vládnoucí monopoly, ukrojit jim část mamutích zisků, vytrvalým organizovaným, pevným a tvrdým nátlakem si vymoci alespoň takové politické ústupky, které není možné vymoci v buržoazním parlamentě. Součástí mimoparlamentního hnutí je i vlastenecký odpor proti odnárodňování cizáckou vládnoucí třídou, vlastníci většinu výrobních prostředků v kolonii ČR, boj proti vojenským základnám agresivního imperialismu USA, NATO a EU, odpor proti drancování přírodních zdrojů a životního prostředí velkokapitálem, ženoucím se za rostoucími zisky a neustálým růstem.

Komunisté nikterak nezastírají, že tato cesta je obtížná, zdůrazňujeme ale, že je existencí nezbytné se na ni vydat. Cesta organizace, vzdělávání se v marxismu-leninismu, agitace, propagace a konečně politického a ekonomického boje je dlouhá, trnitá a strmá, budeme na ní stahováni tu do pravého tu do levého příkopu oportunisty, vykladači „nové“ pravdy a souběžci všeho druhu. Je však údělem revolucionářů-komunistů postoupit všechny trýzně, pro hrdost a principálnost současných generací, pro zachování možnosti budoucího příští generací následujících, pro zítřek štěstí, skutečné svobody, vlády tvůrců hodnot v jejich společnosti, bez války, vykořisťování, bídy a útlaku.

Budíž příští rok rokem vydání se na tuto cestu většího počtu zaměstnanecké a dělnické mládeže, vykořisťované a zbídačované části společnosti. SMKČ touto cestou kráčí a kráčet bude, každá nová ruka přidaná k dílu je potřebná a je vítána. Vzájemné propojení, spolupracující, opření o sebe, zvítězíme! Jedině takto se můžeme bránit.

Lukáš Kollarčík

VZPOMÍNKA NA VÍTĚZSTVÍ VELKÉ ŘÍJNOVÉ SOCIALISTICKÉ REVOLUCE

V neděli 7. listopadu 2010 se zástupci SMKČ za ponurého a deštivého počasí zúčastnili pietního aktu, pořádaného u příležitosti 93. výročí vítězství Velké říjnové socialistické revoluce (VŘSR) Pražskou radou KSČM na čestném pohřebišti Rudoarmějců na pražských Olšanských hřbitovech. Pietní akt zahájila předsedkyně Pražské rady KSČM, poslankyně s. Marta Semelová. Místopředseda KSČM, poslanec s. Stanislav Grospič, ve svém projevu zdůraznil historický význam Velké říjnové socialistické revoluce, nezpochybněný ani dočasnou porážkou socialismu ve většině států bývalého socialistického tábora, a odmítl

revizionistické zpochybňování praxe socialistické výstavby v SSSR a bratrských státech. Není náhodné, že z vedení KSČM a jejich poslanců se nikdo další pietního aktu (již tradičně) neúčastnil a že vedoucími kruhy KSČM ovládaný „levicový deník“ Haló noviny se místo důstojné připomínky VŘSR věnoval diskuzi o nutnosti přejmenování KSČM, které jeho dopisovatelé vřele doporučují.

Mezi položenými květinami byla i kytice se stuhou SMKČ. Pietní akt byl zakončen zpěvem Internacionály.

Leopold Vejr

K OBEČNÝM PŘEDPOKLADŮM A K „ODBORNÝM“ POSTUPŮM HISTORICKÉHO REVIZIONISMU

Vystoupení předsedy SMKČ soudruha Lukáše Kollarčíka na XXIX. pražské teoreticko-politické konferenci s mezinárodní účastí na téma „K antikomunistické falzifikaci dějin“, pořádané v sobotu 13. 11. 2010 Komunistickou stranou Čech a Moravy - OV Praha 1, Praha 6, Praha-východ, Praha-západ, Beroun, Domažlice, Chomutov, Klatovy, Mladá Boleslav, Plzeň-sever, Rokycany a Klubem pokrokové inteligence Olomouc, spolu s Komunistickou stranou Československa a Svazem mladých komunistů Československa.

Vážené soudružky, vážení soudruzi, nečiním si tímto příspěvkem zdaleka ambice ani právo na to, abych toto obsáhlé, odborné a složité téma důkladně popsal a rozebral. Chci se spíše zamyslet nad některými aspekty problému a nastínit je.

Základním obecným předpokladem antikomunistického historického revizionismu je existence vykořisťovatelského řádu - kapitalismu, kdy se vládnoucí buržoazie snaží zajistit si svou nadvládu různými druhy prostředků, slovy části jejích ideologů „až do konce dějin.“ Má k této snaze téměř absolutní vlastnické předpoklady, z nichž vyplývá rozsáhlost a intenzita působení na vykořisťované námezdní dělníky a utlačované sloužící zaměstnance. Nazvěme, s určitým zjednodušením a pro naši orientaci, tento předpoklad předpokladem vlastnickým, materiálním.

Vládnoucí třída vlastní především sdělovací prostředky, ať už mají formu či vlastnické postavení jakékoliv, jsou a vždy budou propagandistickým koštětem proti všem skutečně alternativním myšlenkám. Je lhostejno, jedná-li se o soukromokapitalistická komerční média, či o státněkapitalistickou Českou televizi, třídní podstata je stejná. Proto jsou naivní a zbožná ta přání, která tak často slyšíme, aby veřejnoprávní televize byla objektivní či objektivnější. Musíme se smířit s tím, že tomu tak nebude a spoléhat na vlastní um a síly.

Buržoazní sdělovací prostředky se zabývají velmi často především nejnovějšími dějinami, rozhodně to není náhodné, mají za úkol očerňovat před většinou obyvatel komunistické a dělnické představitele a budování socialismu v minulém století. Fašismu a nacismu věnují ve srovnání s falšování historie komunistického hnutí minimum pozornosti, fašismus a nacismus totiž není nepřítelem vládnoucí třídy, ale jejím pomocníkem a druhem. Srovnávání fašismu a komunismu pak je a vždy bylo výrazem zahánění systému, který hledá oporu v autoritářských a fašizoidních silách.

Režimní propaganda má charakteristické rysy, které se vinou jako červená nit všemi prostředky historického revizionismu, od dokumentárního přes historický film až po „odbornou“ historiografii. V minulosti je popsal a shrnul sovětský teoretik J. A. Šerkovin. Podle jeho názoru je základem takové propagandy dávání přednosti emocionálnímu působení před racionálním, používání demagogie, polopravd, absolutizování určitých dílčích momentů. Zkrátka prudký útok vedený na nejzranitelnější místo člověka - na pudy a city.

Z vlastnických vztahů se odvíjí další, návazné obecné předpoklady revize dějin. Kolektivním propagandistou antikomunistického historického revizionismu jsou vedle médií instituce buržoazního státu, především všechny stupně školství, vědecké instituce a různé „historické“ ústavy a la ÚSTRK. Už Klement Gottwald pravdivě říkal, že „tzv. demokratická škola buržoazního státu je především školou antikomunistickou.“ Revize dějin se dotýká nejen učebnic, ale je hybatelem, součástí a podmínkou rámcových vzdělávacích programů. Revize dějin je samozřejmě vtělena do začínajících kantorů, jakožto produktu buržoazního vysokého školství, propagandy, měšťácké morálky, bytí i vědomí. Všechno holt souvisí se vším.

Třetí obecný předpoklad, který zmíním, můžeme sami nejvíce ovlivnit. Nazvěme ho subjektivním z hlediska komunistického a dělnického hnutí. Mám na mysli neschopnost hnutí účinněji působit proti projevům antikomunistické revize dějin, ať už teoreticky, nebo prakticky. Je jasné, že principiální komunistické hnutí nemůže historický revizionismus plně odstranit, ten ostatně začne mizet až z dějinné scény bude odejita jeho třída, ale obsah, formy a metodika boje proti němu mohou být mnohem účinnější. Komunistické hnutí, strana, která je zbabělá, malomyslná, odmítá vlastní sebekritiku, ale ráda paušálně odsuzuje své předchůdce a minulost, přestože by bez nich v současnosti neexistovala, taková

To vše proto, že se předseda Svazu mladých komunistů Československa - největší komunistické organizace mladých v této zemi - a zároveň člen Ústřední rady Komunistického svazu mládeže, s. Lukáš Kollarčík, stal tajemníkem Komise mládeže ÚV KSČM. Připomenul bych, že s. Kollarčík se také čerstvě stal zastupitelem KSČM v Luhačovicích, kde KSČM získala o půl procenta více (a to při obecném velkém propadu výsledku KSČM, která od roku 2002 přišla o 46% zastupitelů v obcích), než v minulých komunálních volbách a po letech zde má zase 2 mandáty.

Zato protistranická kandidátka v Jihlavě, s panem Herzánem, jako jejím protagonistou, zoufale neuspěla. Přesto dokázala ubrat zdejších komunistům jeden mandát (KSČM tu šla z 8 na 7 mandátů v zastupitelsvu). Možná by měl pan Herzán v té mozaice špiny, jenž se na komunisty valí, mluvit o Stalinově úloze při vítězství nad fašismem...

Co mu říká společenské vlastnictví výrobních prostředků - jejich znárodnění - když si to bude přát většina národa? Jak chce pan Herzán pomoci vykořisťovaným lidem, když neodstraní soukromé vlastnictví VÝROBNÍCH PROSTŘEDKŮ, tedy právo na cizí práci? Jestli si mravnost a demokracii představuje tak, že pár vyvolených bude žít z práce ostatních, tak děkuji pěkně. Takovéhle řečičky opravdu vedou k masakrům, ale komunistů, tak jak jsme si v září připomněli výročí masakru v CHILE, vedeného generálem Pinochetem a zinscenovaného americkou CIA v roce 1973, či v INDONÉSII v roce 1965, kdy bylo během dvou měsíců povražděno na půl miliónu komunistů.

Ale o to teď nejde, jde o spolupráci s Komisí mládeže KSČM, které sektářství pana Herzána, ale i několika dalších, nesmyslně blokuje.

Pro ukázkou lidského profilu těch pánů z ODS, kteří chtějí žalovat někoho za popírání genocidy, bych rád uvedl prohlášení premiérova poradce Roman Jocha - ten např. vyjádřil sympatie k chilskému diktátorovi Augusto Pinochetovi, zodpovědnému za zavraždění desettisíců lidí. I další Jochovy výroky jsou alarmující. Např., že všechna lidská práva lze převést na práva vlastnická, o možnosti mučení, násilí na demonstrantech či omezení všeobecného volebního práva. Premiér vlády ČR Nečas, který Jocha jmenoval, o něm říká, že má „osvěžující názory“. Jeho názorům pak samozřejmě odpovídají i asociální zásady vládních reforem.

Společně proti historickému revizionismu = falšování dějin! Za socialismus a komunismus!

David Pazdera - www.ksmprobrno.wbs.cz

NEBEZPEČÍ PŠTROŠÍHO CHOVÁNÍ

Správná diagnóza je začátkem správné léčby. Bez ní by se totiž mohlo nemocné tělo trápit s banálními chorobami s nedozírnými následky a komplikacemi. Stejný efekt má zanedbání potíží a namlouvání si, že se nic neděje, že je vše v pořádku. V takovém případě jde i o hazard se zdravím, zejména když tyto potíže mají dlouhodobý a trvalý charakter. Jsou-li velké potíže mající význam i pro okolí, pak je jejich utulávání nejen ostudné, ale i trestuhodné.

Od roku 2006 prožívá KSČM velké potíže ve všech oblastech politického života. Porážku následuje porážka. Namísto účinných řešení jsme byli svědky pokusů o bagatelizování těchto potíží. Mluvit o nich a poukázat na jejich příčiny bylo žel považováno za nepřítelství, s nímž nebylo zacházeno v čistých rukavičkách, což je reakce, ke které obvykle dochází, když si je viník vědom svojí zodpovědnosti za tyto potíže, ale jeho sobecké zájmy a strach jsou silnější.

Vraťme se k potížím z roku 2006, čili k období po nástupu Vojtěch Filipa do funkce předsedy ÚV KSČM. Ty se projevíly v parlamentních volbách konaných ve dnech 2.-3. 6. 2006. Tehdy KSČM ztratila ve srovnání s parlamentními volbami v roce 2002 na 200 000 hlasů, 5,75% a 15 poslanců. Tato politická porážka se samozřejmě projevila i ve velkých finančních ztrátách strany, neboť za každý získaný hlas v těchto volbách dostáváme 100 Kč a za každého poslance 900 000 Kč ročně. Finanční ztráta na hlasech činila 20 mil. Kč a z úbytku 15 poslanců další 13,5 mil. Kč, což za pět let tvoří 67,5 mil. Kč.

Dne 13. 6. 2006 jsem v Haló novinách publikoval článek pod titulem: „Poučení z porážky“ v něm jsem mimo jiné napsal: „Porážku ve volbách je nutné nazvat pravým jménem, tedy porážkou. Pouze to je předpokladem k hledání příčin neúspěchu a k nápravě chyb. Ospravedlnění typu: Naši soudruzi a sympatizanti umírají, neobstojí v konfrontaci se skutečností, že naše volební výsledky měly dosud stoupající tendenci, i když i mezi tím naši členové a sympatizanti umírali.“ Dále jsem, kromě jiného,

Antifašistická propagace a agitace

Proti náckům samozřejmě nejde bojovat jen pěští. Také vidíte ve městě kolem sebe na sloupech náckovské samolepky? Stačí mít nějakou vaši a jednoduše přelepit. Nebo okráslit černou fixou, či prostě strhnout. Před rokem jsem šel kolem koše, který byl z obou stran polepen jakousi pozvánkou na akci Dělnické strany, strhl jsem obě pozvánky, a hle, měl jsem ulepené ruce, lepidlo ještě netačilo zaschnout. Samozřejmě, zde je vždy jisté riziko, že opodál se bude potloukat nácek, co tu samolepku zrovna vylepil, a může se vám pokusit ručně vysvětlit, že se mu nemáte motat do práce. Prostě utečte, pokud to jde, pokud ne, vytáhněte váš pepřák či podobnou věc, a nedejte se lacino.

Výrobu transparentů jsem zmínil výše. Hesla a obrázky můžete také dělat na PC, pokud umíte pracovat s grafickým editorem. Také dobrý způsob je, pokud máte tvůrčí nadání, ruční výroba letáku. Papír je skoro zadarmo a fixy nad 30 Kč nepůjdu. A máte originální způsob, jak zaujmout potenciální antifašisty, či jak dát najevo náckům, že toto je vaše město.

Doufám, že tento článek byl pro vás alespoň trochu užitečný. Zapomeňte na vyzdvihování své vlastní ideologie. Odmítání spolupráce s jinými antifašisty jen proto, že mají jiný světónázor, bývá v důsledku smrtící, o tom se mohly přesvědčit tisíce Španělů po vítězství Frankových falangistických vojsk, na kterém mají i svůj podíl neshody mezi anarchisty z CNT-AIT a komunisty.

Militantní antifašisté, spojte se!

Libor Liebermann

ŽALOBA ZA NÁZOR

Nedávno byl v Haló novinách uveden krátký článek, bez titulku:

Komunistický svaz mládeže (KSM) bude čelit trestnímu oznámení pro popírání a zpychybňování genocidy za informace a tvrzení na webu www.ksm.cz (oficiální stránky KSM jsou na adrese ksm.komsomol.cz, pozn. DPA). Zde uvádějí, že masakr polských vojáků v Katyni během druhé světové války mají na svědomí nacisté.

Novinářům to řekl senátor ODS Jiří Oberfalzer, který se rozhodl dát podnět k trestnímu stíhání spolu s bývalým policejním prezidentem Stanislavem Novotným a zástupcem Informačního institutu Petrem Cibulkou. Oberfalzer k tomu uvedl, že toto tvrzení, i po uznání odpovědnosti a omluvě za katyňský zločin ruskými představiteli, čeští mladí komunisté vydávají za pravdu, tak jako dokumenty sovětského Lidového komisariátu vnitřních záležitostí (NKVD) a pokračují tak v tom, co po desetiletí tvrdil sovětský režim. Komunistický svaz mládeže je občanským sdružením, které není začleněno do Komunistické strany Čech a Moravy (KSČM). Ať už se jedná o jakékoliv názory jeho členů, nesou za ně plnou odpovědnost, tak jak v právním státě bývá zvykem, uvedla v této souvislosti pro Haló noviny tisková mluvčí ÚV KSČM Věra Karasová.

Prohlášení tiskové mluvčí KSČM s. Věry Karasové o tom, že každý zodpovídá za své názory, je poměrně dost neinformované. Tedy vzhledem k tomu, že na soukromých webových stránkách bývalého předsedy KSM Milana Krajčí jsou přetaženy např. články zabývající se Katyní, jednoznačně jako nacistickým zločinem, využitým k antikomunismu, od soudruha Karla Kluze, které byly zveřejněny právě v Haló novinách.

Od senátora ODS se pak jednalo o předvolební a neopodstatněný útok, nejen na komunistické hnutí, ale na každého, kdo má jiný názor na nacistickou provokaci v Katyni - až (ne)překvapivě vše, ve stejnou dobu, koresponduje s tvrzeními předsedy Krajské rady mládeže KSČM na Vysočině, panem Herzánem (protagonistou protistranické komunální kandidátky v Jihlavě s minulostí v Amnesty International, podílející se na provokacích proti příteli KSČM, Kubánské republice), který o mladých komunistech (marx-leninovcích obecně), bez mladých komunistů, píše mladým členům KSČM (tedy komunistické strany) hanopisy, ke kterým se připojuje pár, prakticky jinak nijak aktivních, členů Komise mládeže ÚV KSČM.

Píše, kterak mladí komunisté propagují "masového vraha" Stalina a znárodnění a že on a ostatní "mravní s demokratickými hodnotami" by měli odejít z Komise mládeže ÚV KSČM, aby mladým komunistům, citují: "nepřekáželi v masakrech", o které prý usilujeme... Jak skvěle si pan Herzán rozumí se senátory ODS...

komunistická strana nemůže úspěšně bojovat proti revizi dějin. Příčinou její vnitřní slabosti a zbabělosti je bezbřehý pragmatismus, který vyplývá z revize základů vědecké teorie. Bylo by chybou domnívat se, že některé z těchto tendencí stranu neovládaly již před rokem 1989 a že nevedly k její porážce.

Buržoazii se podařil husarský kousek. Vryla derozentovaným pracujícím a sloužícím lidem do hlav představu, že existuje něco jako obecná objektivní historická informace. A že nositelem těchto informací jsou její instituce, věda a školství. Jako kontrapunkt svého „objektivního“ příkladu postavila „komunistickou“ výuku historie a její pojetí, kterou ocechovala přívlastky, neobjektivní, ideologická, schématická, dogmatická atd. Je neuvěřitelnou chybou, volá-li někdo z našich řad po obecně objektivním přístupu k historii současných režimních ideologů. Historická pravda a objektivita jsou třídně podmíněny, např. VŘSR byla pro buržoazii „objektivně porážkou a katastrofou, proto o ní informuje a píše ostře negativně, pro většinu tehdejších obyvatel Ruska, pro námezdní dělníky, sloužící pracující a velkou část rolníků však znamenala ohromné vítězství a osvobození. Pakliže chceme uspět na poli historické polemiky, musíme buržoazním teoretikům, historikům a kantorům dokázat, že hlásají pravdu a objektivitu jen pro své bankéře, továrníky a politiky, za to, že my, marxisté-leninovci hájíme historickou pravdu pro většinu obyvatel. A musíme tato stanoviska nejen začít říkat, ale neustále je opakovat a dostat je do vědomí většiny společnosti. Vládnoucí třída, její představitelé, jsou uvědomělejší než si myslíme, často detailně studují klasiky marxismu-leninismu.

S institucemi buržoazního státu úzce souvisí i „odborné“ postupy historického revizionismu. V první řadě správa archivních pramenů, možnost a moc s nimi nejen disponovat, ale i nakládat. Za celé období let 1948-1989 jsem nezaznamenal případ prefabrikace, likvidace či falšování archivních pramenů, buržoazie by jistě pohotově a ráda s podobnou senzací přichvátala. V současnosti mám velké a domnívám se že oprávněné pochybnosti o tom, že k ničení či falšování archivních materiálů dochází. Vládnoucí moc si s nimi prakticky může nakládat tak, jak se jí zlíbí. Světově známý příkladem takového postupu za cílem antikomunistické revize dějin je přeci Katyň a písemnosti politbyra VKS(b) z března 1940 či KGB z roku 1959.

Svoboda vědeckého bádání je směšnou formalitou, která nemá reálného obsahu. Zkuste se dostat k archivním materiálům např. o tzv. babickém případu, ručím vám za to, že se k nim nedostanete. Jsou pečlivě střeženy a uloženy v ÚDV. Proč asi?

Jedním ze základních „odborných“ postupů antikomunistické revize dějin je, jak už jsem výše naznačil, absolutizace dílčích momentů a relativizace složitějších procesů, či důležitých fakt. Řečeno jinak relativizace úspěchů všeho pokrokového, pro buržoazní historiky nepřijatelného, relativizace zločinů a neúspěchů buržoazie, absolutizace zdánlivých či vymyšlených chyb komunistických a pokrokových sil a absolutizace poloúspěchů třídy vlastnické výrobní prostředky. A tak např. buržoazní reakční historik Veber tvrdí, že volební vítězství KSČ z května r. 1946 není možné považovat za velký úspěch, protože KSČ nezískala přes 50% hlasů. A naopak, že studentský průvod dne 24. února 1948 byl obrovským povstáním lidu, s účastí kolem 20 tisíc studentů, což nedokládá odkazem, odporuje to tehdejšímu policejnímu hlášením, vzpomínkám pamětníků a dokonce i zjištěním dalších buržoazních historiků. Nebo zmínka o Krajinově zpravodajské kanceláři, zasutá mezi řádky, že tato sice existovala, ale nebyla důležitá, a proto byl soud proti jejím členům vykontruovaný.

Další metodou buržoazní historiografie je nepoužívání či minimální používání odkazů a poznámkového aparátu. Není tedy možné zjistit, z čeho historik čerpal a zda si informaci nevycucal z prstu. Karel Kaplan např. uvádí, že velká část členů levých křídel stran Národní fronty, byla tajnými členy KSČ. Nedokládá ale, jak na to přišel a vypořádat se s tím, že i mnoho jeho soukmenovců či přímo subjektů jeho teorie, vyslovilo zásadní odborný nesouhlas s jeho dedukcí, nedokáže. Kupříkladu Jiří Hájek, ministr zahraničí z roku 1968 a pozdější signatář Charty 77, podal o Kaplanově postupu odborné svědectví, kde pospal, jak Kaplan sledoval svůj cíl, bez ohledu na odbornou metodiku. Podobně Zdeněk Kárník, který v obsáhlé monografii o dějinách první republiky tvrdí, že průvod dětí a mládeže v Radotíně v dubnu 1930 dovedl před bajonety četníků Václav Kopecký, aby získala KSČ argument proti tehdejšímu režimu. Žádný doklad svého tvrzení ale neuvádí, stejně jako nemůže uvést příklad zneužití této informace proti KSČ propagandou první republiky, které by jistě, pokud by se tato zpráva už tehdy objevila, nastalo.

Práce s prameny je v případě studia nejnovějších dějin ryze účelová. „Ad fontes“, čili k archivním pramenům, s režimní historikové obrací je výběrové a účelové. Za to o to vehementněji používají memoárovou literaturu a periodika dané doby. Samozřejmě takového původu, který jim vyhovuje. Pak se dočítáme v knize jednoho z nejreakčnějších historiků současnosti, Mečislava Boráka, která se jmenuje Spravedlnost podle dekretu, že komunisté odebrali před volbami r. 1946 volební právo 200 tisícům

potenciálních voličů jiných stran, čímž si pomohli k vítězství. Podíváme-li se, z jakého pramene Borák čerpá, zjistíme, že z pamětí Pavla Tigrida a z národně socialistického deníku Svobodné slovo, z povolebního období roku 1946. Vskutku relevantní a věrohodné prameny.

Výrazným pomocníkem často metafyzických, subjektivistických a pozitivistických buržoazních historiků je vytrhávání z kontextu dějin a vývoje, prezentismus. Zkrátka hodnocení historických událostí pohledem dneška a nedialektický přístup k vývoji. Buržoazní historik nevidí či nechce vidět spojitost mezi příčinou a následkem, vidí jen následek a odsuzuje ho z teplého místa svého pracoviště v 21. století. Jan Žižka je podle takového inteligentika lapka a vrah, který mordoval a přepadal, nevidí však, že v období permanentní drobné války za vlády Václava IV. byl boj, obrana a vraždění každodenní realitou a kdo ji nezvládal, nepřežil. Stejně tak tento historik záměrně přehlíží příčiny odsunu Němců z Československa a označuje-li ho jako barbarský zločin, neuvádí alternativu, čili jak se měla problematika národnostního soužití jinak řešit. Vytrhávání z kontextu a řešení takto z dějin vyňatých a izolovaných skutečností obzvláště vynikne, hodnotí-li tito historikové odsun Němců jako použití nepřijatelného principu kolektivní viny a presumpce viny, stanovené v dekretech prezidenta republiky. Absolutně nevidí, že situaci nebylo prakticky možné vyřešit jinak, představa použití presumpce neviny, kdy by jednomu každému Němci muselo být dokázáno, že se nějak provinil, je tragikomická. Připomeňme jen, že v obecních volbách v květnu a červnu 1938 volilo SdP 89, 57% Němců, zbytek tvořili především už v té době terorizovaní a pronásledovaní komunisté a sociální demokraté. V oboru historické revize odsunu Němců z Československa „proslul“ zejména Tomáš Staněk.

Buržoazní historiografie, až na výjimky, které však nemají nic společného s vědeckým pojetím dějin, neuznává zákonnost vývoje lidské společnosti, zákonnost vyhrazuje pouze anorganickým vědám. Podle ní jsou dějiny produktem velkých státníků a osobností, vedle toho ale také široce rozvětvené náhody a zmatku, které se historii údajně vinou po celá staletí. Současný historik Martin Nodl tímto názorem sklouzl po spirále nazpět k pozitivismu první generace Gollovy školy, byť i její představitelé byli mnohdy metodicky pokrokovější. To je většinová skutečnost současné české buržoazní historiografie.

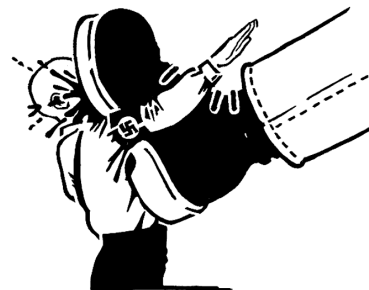
Buržoazní historiografie poznala, že mnohem účinnějším prostředkem pro vylíčení svého pojetí vztahu k dějinám není vyslovená lež, ale umně uchopená polopravda a cenzura mlčením. V pracích o československých poválečných dějinách nenarazíme na zmínky o Anně Kvášové, stovkách zavražděných pohraničnicků či desítkách sabotéry zabitých civilistů. Za to je všude publikován počet tzv. politických obětí režimu, v němž se i buržoazní historiografie velmi rozchází. Neuvádí se, kdo a proč byl agresorem a kdo se bránil. Příčina je opět vystředána následkem.

A poslední případ, cenzura, lži a mlčení. Po roce 1989 napadli převlékači kabátů na historických katedrách a v ústavech vynikajícího marxistického historika Jana Pachtu, že zfalšoval část dokumentů, které vydal v roce 1953 pod názvem Dokumenty o protilidové a protinárodní politice T. G. Masaryka, zvláště pak ty o Masarykově podílu na atentátu na Lenina. Když vydal v roce 2004 francouzský buržoazní historik Alain Soubigou Masarykovu biografii, podíl prvního československého prezidenta na atentátu na Lenina prokázal. Pachtu však nikdo neočistil, dál se trvá na vysloveně lživém a vymyšleném tvrzení z 90. let. A takových případů lži a překrucování jediných objektivních kategorií vědění, tj. faktů, jsme za poslední léta zaznamenali celé řady. Vzpomenu jen kauzu Julia Fučíka.

Díla a výstupy buržoazních historiků a falšovatелů dějin je nutné číst. Pro člověka znalého věci je tato tvorba přínosným argumentem proti současné frontě zpátečnického a nevědeckého pojetí dějepisectví. Marxisticky vzdělaný znalec dějin snadno rozpozná metafyzický přístup, nevědeckou metodologii, absenci vnitřní kritiky historického pramene či případy polopravd a účelového zamlčování. Marxista-leninovec dokáže nejdůležitější aspekt studia historických odborných prací z druhé strany třídní barikády, umí číst mezi řádky a tuto teoretickou zbraň buržoazního režimu dovede překout v teoretickou zbraň vlastní, ve zbraň třídní pravdy a objektivní proletariátu. Pro člověka neznalého marxismu či marxistického pojetí dějin je četba takových knih, které se tváří objektivisticky a předkládají čtenářům tzv. věčné dějinné pravdy, velmi nebezpečná.

Děkuji za pozornost.

MILITANTNÍ ANTIFAŠISMUS, HNED!

Tak jsem si dovolil hned na začátku parafrázovat náckovské „Národní socialismus, hned!“. Jistě mě nějaký „národovec“ označí za „rudého plagiátora hesel“, zapomínající, že sami „národovci“ od nás, levičáků a antifašistů, převzali a ukradli mnohé. Černými oděvy počínaje, přes „socialismus a antikapitalismus“, přes logo Antifašistické akce, které si předělali na „Národně sociální akci“, až po ekologickou politiku a ochranu zvířat (Autonomní nacionalisté).

Ale nechci zde psát o neschopnosti fašounů si vymyslet svou agitaci a jejich zlodějině. Do určité míry lze i akceptovat jejich protiargument, že „jde jen o odpovědi na agitaci levičáků“. Opět bych zde rád zmínil onu mnohdy kontroverzní věc, zvanou militantní antifašismus. Budu již stručnější než v mém minulém

článku.

Militantní antifašismus rozhodně není „chuť se bít a ničit věci okolo“. Jistě je pravdou, že mnozí „antifašisté“ to tak berou. Militantní antifašismus je především vyjádřením nejněrmnějšího znechucení nad obdivováním masových vrahů ve jménu rasy, nad nepochopitelnou nenávistí k jiným národům; ve spojení s odvahou se tomu postavit a říct: „Již nikdy fašismus!“.

Militantní antifašismus můžeme rozdělit do dvou částí. Tou první je přímá fyzická konfrontace s fašouny. Druhá část je psaní radikálních článků, strhávání či vylepšování (přepepením, či fixou) náckovské agitace. Samozřejmě že obě dvě části spolu velmi úzce souvisí a jedna je neoddelitelná součást druhé.

Fyzická konfrontace s nácký

Také rozdělím na dvě podčásti, a to přímý fyzický kontakt skrze bitku a nepřímý, třeba blokace nazi pochodu.

Přímý fyzický kontakt

Je dobré vědět, že bitka s fašouny není cíl. Cíl je zničit myšlenku. Bitka je prostředek. Také není účelem mlátit se s nácký za každou cenu. Zde platí, že štěstí přeje připraveným.

Pepřový sprej je základ. Lze dostat v prodejnách loveckých potřeb, měl by stát kolem 250 Kč. Dobrá věc, nejen na obranu proti náckům, ale i proti různým pochybným existencím = výplodům 20 let pravdy a lásky, co vás můžou v noci obtěžovat při cestě domů. Pro klid v duši a nebo jako záloha může posloužit boxer. Cena i kvalita se různí, můžete koupit u Vietnamců na tržnici nebo v loveckých potřebách, v řádu stovek korun. Pro opravdové „náckobijce“ a antifašisty, kteří do sebe nenechají jen tak kopat, je tu i teleskopický obušek. Taktéž lze sehnat na různých místech a za různou cenu, i když bych doporučoval spíše ty dražší (kvalitnější). Také řady stokorun. Je však třeba se alespoň minimálně se naučit s obuškem zacházet, a odhadnout přiměřenou ránu. Snadno lze přivodit zlomeninu ruky nácka, což v případě řešení záležitosti PČR může být ve váš neprospěch, a to i když vás nácci napadnou. Nepřiměřená obrana, je v zákoně... Pozor na to.

Ale pomůcky pro boj nejsou vše. Záleží i na vaší kondičce. Někdy můžete být donuceni k obraně bez prostředků výše uvedených, nebo prostě se budete snažit utéct. Není nic snazšího, než si jít ve volných chvílích zaběhat. Netřeba běhat maraton, stačí jen párkrát oběhnout blok paneláků či zahradu. Časem se budete zlepšovat. Posilovna také není zlý nápad, ale pokud nechcete z nějakého důvodu cvičit tam, můžete dělat kliky, sklapovačky či posilovat s činkami, atd. i u vás doma v pokoji, i když to přece jen nemá takový efekt.

Nepřímý fyzický kontakt s nácký

Asi jediný příklad je pořádání protidemonstrace. Ideální je mobilizovat co nejvíc lidí z okolí. Dobré je také připravit nějaký transparent. Barva ve spreji stojí kolem 100 Kč, nějaká látka se taky dá sehnat za částku, která vás nezruinuje. A popustte uzdu své fantazii. Přeskrtnuté svastiky, hesla typu „Nazis raus!“, „Fašisti z ulic pryč!“, „Antifascista siempre“, „Socialismus je rudý, a nikdy národní“, „Jedna rasa-lidská rasa“, „Nácci neprojdou!“, „Antifascista, antirasista, anticapitalista!“, jen kdybyste nevěděli, co napsat. Také je dobré si pořídit tmavé, nejlépe černé oblečení, ať se sladíte s davem.

mateřské chtějí nastoupit do práce, to znamená velký problém. Často jsou totiž vystaveny diskriminaci ze strany potenciálních zaměstnavatelů, kteří, vyžadující výkon a obětavost, chtějí znát i soukromé údaje; poté nezřídka ženu s dítětem doma odmítnou přijmout. Pokud ji přijmou, dostane se však ve vztahu ke svému zaměstnavateli do silné závilosti a podřízenosti, protože si je zaměstnavatel vědom vyživovací povinnosti, kterou rodič ke svému dítěti má. V případě ztráty zaměstnání se může ocitnout ve vážných problémech.

Všechny výše nastíněné problémy a obtíže, které mladí lidé musejí řešit, mají značné negativní důsledky, jež se poté nejčastěji projevují právě v rodině. Vzniká více či méně silné napětí; člověk musí vydělávat peníze, aby mohl splácet dluhy, musí se starat o rodinu a k tomu je vystaven nepřiznivému prostředí v práci. V době hospodářské krize je tlak o to větší. Následkem toho roste možnost konfliktů, která dialekticky zvětšuje napětí, zhoršuje duševní a potažmo i tělesný stav daného jedince, což zase zpětně podněcuje vznik konfliktů. Celá rodina, ba velká část společnosti se postupně dostává do začarovaného kruhu, z něhož není úniku. Roste kriminalita i počet odsouzených (v roce 2008, tedy ještě před krizí, byl o třetinu vyšší oproti roku 1989), dvojnásobně stoupl počet vražd, roste spotřeba alkoholu (k roku 2007 o 8 % vůči roku 1989), antidepresiv (podle Státního úřadu pro kontrolu léčiv vloni lékaři předepsali 5,1 milionu balení, což je o 320 tisíc balení víc než v roce 2008) cigaret (o třetinu) i drog. V ČR drogy pravidelně a dlouhodobě bere cca 37,5 tisíce, což znamená meziroční nárůst téměř o 13,5 %. Míra užívání konopí, neužívanější to drogy, mezi mladými ve věku 15-34 let je u nás nejvyšší v Evropě, dosahuje 28,2 % a tendence je vzestupná.

Dlouhodobí uživatelé drog mají na svědomí až pětinu všech trestných činů, přispívají k šíření žloutenky i viru HIV (od ledna do října t. r. celkový počet nakažených vzrostl o více než 9 %). Přitom podpora státu na prevenci a řešení drogové problematiky stále klesá. Rovněž dochází k nárůstu gamblérství; odborníci odhadují, že gamblérů v ČR žije až 50 tisíc, což za posledních šest let činí nárůst o 15 %. V dubnu 2009 fungovalo téměř 44 tisíc herních zařízení povolených státem a skoro 61 tisíc výherních automatů povolených obcemi, což z Česka činí „evropskou velmoc“. Ač politici prohlašují, jak s těmito zařízeními zatočí, praxe je právě opačná; jen v Praze jich od ledna přibýlo přes 3,5 tisíce. A není se ani čemu divit, vždyť státu z toho plyne nemalý zisk. Přibývá případů šikany mezi dětmi a mladými, vyskytuje se už i v mateřských školkách; objevují se její nové způsoby. Do toho jsou všichni – a hlavně mladí – neustále indoktrinováni buržoazní propagandou, která do člověka odmala vštěpuje idealismus, antikomunismus, egoismus a další ideje a vlastnosti tak cizí lidské přirozenosti a tak vlastní reakční vládnoucí třídě, díky čemuž v nových generacích vytváří naprosto zvrácený žebříček hodnot. Lidé se navzájem sobě odizolují (což ovšem vyplývá ze samé podstaty kapitalistické společnosti, jak brilantně zdůvodnil Marx), vznikají bariéry a překážky. Naši vládcové rozdmýchávají rozbroje a konflikty, štvou člověka proti člověku a současně oklešťují základní lidská práva, jako je právo na práci, na bezplatné vzdělání a školství apod.

Po pádu socialismu, který byl předem zinscenován zrádci v socialistických zemích za spolupráce s vnějšími nepřáteli, byl lidu proti jeho vůli vnucen kapitalismus. V Československu se během kontrarevoluce představitel opozice Václav Havel zaklínal socialismem, k němuž se chtěl údajně vrátit, neboť tehdejší vládnoucí komunistická strana jej zneužila k uzurpování moci a teroru. Co bylo cílem Gorbačovovy perestrojky rovněž vidíme – restaurace kapitalismu připravila většinu společnosti o její sociální jistoty, práva i relativně dobrou životní úroveň. Byl rozkraden lidový majetek, zničen průmysl i zemědělství a mnoho zemí se stalo pouhými nekoloniemi, loutkami v rukou imperialistických velmocí. Bylo zpoplatněno školství, zdravotnictví a neúměrně vzrostly náklady na základní potřeby, především na bydlení (před čtyřmi lety byla kupříkladu v ČR zahájena deregulace nájemného, díky které nájem vzroste v extrémních případech až o 290 %). Objevila se nezaměstnanost, bezdomovci, drogové závislosti, tedy jevy za socialismu neznámé nebo téměř neznámé. I statistiky dokládají, že éra socialismu byla přes některé negativní rysy pro český lid obdobím největšího rozkvetu za celou dobu jeho existence. Současná hospodářská, ale také sociální a morální krize ukazuje na prohlubující se antagonistický rozpor, který finanční oligarchie bude překonávat jen za cenu lží, útlaaku, obrovského plýtvání lidskými i přírodními zdroji a milionů mrtvých. Cesta, kterou lidstvu vládnoucí třída určuje, nevede nikam jinam než k barbarství a zániku. Pokud se pokrokové síly nevzchopí, stanou se svědky pomalého, ale jistého rozkladu zažíva. Jediným východiskem, jedinou spásou je a bude socialismus a komunismus!

„Utlačováni lidé se mohou osvobodit jedině bojem.
To je prostá a jasná pravda potvrzená dějinami.“ (Kim Ir Sen)

Ladislav Zemánek

K ANTIKOMUNISTICKÉ FALZIFIKACI DĚJEPISU

Vystoupení soudruha Ladislava Zemánka na XXIX. pražské teoreticko-politické konferenci s mezinárodní účastí na téma „K antikomunistické falzifikaci dějin“, spolupořádané v sobotu 13. 11. 2010 Svazem mladých komunistů Československa.

Vážené soudružky, vážení soudruzi,

rád bych Vás tímto svým vystoupením stručně seznámil s podobou současné výuky dějepisu na základních a středních školách. Jelikož již moji předřečníci hovořili o konkrétních historických událostech, které jsou dnešními výkladači pravdy převráceny naruby, aby v souladu s panující ideologií stvořili vlastní výklad dějin, jak se také – budu-li parafrázovat známé římské přísloví – na vítěze (ovšem pouze dočasné) sluší a patří, pokusím se zaměřit na obecnější rovinu pojetí a výkladu dějinného procesu, který se však plně odráží v konkrétních historických skutečnostech, takže se nejedná jen o plané teoretizování. Dalo by se samozřejmě hovořit zevrubněji a také zasáhnout do dalších předmětů, například tzv. společenskovedního základu, který podléhá podobnému účelovému zkreslování jako dějepis, to ale vzhledem k časovému okolnostem není možné.

V prvé řadě se popírají jakékoli zákonitosti vývoje, lidská společnost není pojímána jako vysoce organizovaná hmota, sice „obdařená“ vědomím – které, jak víme, je nesmírně komplikovaným odrazem vnějšího, objektivního světa –, leč stále hmota, která je a musí být spjata s přírodou, ačkoli se z ní svým způsobem již vymanila. Proto musí nutně podléhat určitým zákonitostem, což ovšem soudobá buržoazní věda, přinejmenším historiografická, rezolutně odmítá. Namísto toho jsou dějiny chápány a vysvětlovány jako produkt geniálních jedinců, kteří se dokázali prosadit a zaujmout vůdčí roli, jež jim umožnila přetvářet svět podle svých vlastních představ. Tohle je jeden z hlavních prvků idealismu, který byl vědomě po restauraci kapitalismu do vědy zanesen.

Samotný vývoj člověka není vykládán z jeho podstaty, tj. že práce učinila z opice člověka, nýbrž formou konstatování, že k vývoji postupně docházelo a že se tento vývoj určitým způsobem projevoval. Vůbec se nehovoří o vzniku tříd, třídní společnosti, ale pouze jakýchsi vrstev, které si nebyly ve svých právech a povinnostech rovny. A ani později nenajdeme v učebnicích ani slovo o třídách, natož pak o nějakém boji mezi nimi. Podobně je zcela přehlížen bedný život pracujících mas a jejich úloha vůbec, takže se ve studentech vytváří obraz pracujících jako nějaké hloupé a chudé lůzy, která vlastně k ničemu jinému než k práci pro mocné není. A podobně pak vnímají i dnešní společnost. Mimochodem, jistě je nesrovnatelně důležitější znát prapodivné úchytky různých panovníků a počet jejich milenek.

Vývoj společnosti není vykládán z jejích materiálních podmínek, nedbá se příliš materiální základny; důraz je kladen především na geografické prostředí, přičemž se de facto opomíjí lidnatost a především způsob výroby hmotných statků. Do výuky na školách a následně do mysli dorůstajících generací proniká duch jakési geopolitiky minulého století (tedy politiky imperialistických mocností, které tvrzením o rozhodující roli geografického prostředí ospravedlňovaly své nekoloniální výboje a právo na nadvládu nad jinými národy) a neomalthuziánství, jež příčiny existujících problémů – chudoby, nezaměstnanosti apod. – vidí hlavně v přelidněnosti, což „dokazuje“ přírodním populačním zákonem. K takové reakční pseudovědecké teorii se navíc připojuje rasismus; první plody syntézy právě zmíněných idejí se začínají projevovat: vzrůst agresivity, fašizace společnosti a nové a nové imperialistické výboje, takový je obraz dneška.

Feudální systém je probírán v rámci možností poměrně slušně, ale to především proto, aby vedle něj vynikl kapitalismus jakožto vyvrcholení dějinného vývoje a jakožto systém, jenž ve své liberální podobě umožňuje plně garantovat a rozvinout lidská práva, lidskou iniciativu a vůbec všestranný rozvoj člověka i společnosti. Jaká je skutečnost, můžeme vidět na vlastní oči. Samotného výrazu kapitalismus se ovšem používá zřídka. Většinou se hovoří o jakési „demokratické společnosti založené na tržní ekonomice“. A právě volný trh, laissez faire, je údajně nejvlastnějším vyjádřením svobody člověka, bez něhož nemůže existovat skutečně svobodná společnost. Současná západní společnost, pomineme-li určité proměny reagující na danou socioekonomickou situaci (tedy například hospodářskou krizi), je tedy ve své podstatě vnímána za faktický konec vývoje, za nejdokonalejší formu lidské společnosti na věky věků. Buržoazní režim učinil z pojmu jako svoboda, demokracie, lidská práva klišé a z buržoazně demokratického systému coby toho nejlepšího dogma, které není radno zpochybnit. Jakékoli myšlenky, jež hledají řešení vně tohoto systému, jsou oceňovány jako kacířské.

Tisícileté vykořisťování ze strany vládnoucích tříd se přechází konstatováním, že vždy musí někdo

vládnout, že ve svobodné společnosti musí být chudých a bohatých a že postupem času ti nepřivilegovaní a utlačovaní tedy usilovali o větší spravedlnost, větší práva a nakonec úplné zrovnoprávnění, což prý umožnila současná, tedy kapitalistická společnost. Čas od času se objevovaly představy o spravedlivé, rovnostářské společnosti, mezi něž patří kupříkladu Thomas More, Robert Owen a – světe div se – i komunisté jako třeba Marx a Engels, kteří ani netušili, čemu dali vzniknout a k čemu jejich tzv. vědecký komunismus poté, co jej účelově zneužili zločinci a vrazi jako Lenin, Stalin, Mao Ce-tung či Gottwald, povede. Možná nás ani nepřekvapí poměrně vstřícné hodnocení Lva Davidoviče Trockého a jeho stoupenců, kteří si nakonec dokázali uvědomit svůj hluboký omyl a vytáhli do boje proti „stalinistické říši zla“. Bezděky se tak odhaluje reakční a kontrarevoluční úloha trockistů a jim podobných zrůdců, jež svou činností nepomáhali nikomu jinému než světové buržoazii. V lepším případě se na některé komunisty hledí jako na snílky, kteří propadli utopii. Zpravidla jsou však líčení jako rudé, krvavé bestie, které dokázaly demagogicky využít určitých negativních projevů existujícího systému k vlastnímu prospěchu a k převzetí absolutní moci, již pak používaly k masovému teroru. A tato hrozba je stále živá a je proti ní třeba všemi možnými prostředky bojovat. Nemůžeme se pak divit, že mnozí vidí v komunismu mnohem větší nebezpečí než ve fašismu, ještě když nejvýznamnější komunistická strana mlčí a utápí se ve svém oportunismu, který ji postupně stahuje ke dnu.

Ještě jednou se ptám: stále se divíme, že má mladá generace takové uvažování a názory, jaké má? Že věří tomu, že socialismus je zvrhlý, že nejsilnější zbraní komunistů byla, je a bude lež? Divíme se opravdu, že nemá ani potuchy o marxismu? Pokud se divíme, přestaňme tak činit a uvědomme si, že jde o zcela zákonitý jev. Ne, nepodléhám defetismu ani pesimismu, já jen tvrdím, že tomu tak bude až do chvíle, dokud si komunistické hnutí neuvědomí, že jde špatným směrem. Hledejme příčinu v sobě samých a nenadávejme na naše mocipány. Jim jde přece o zachování nadvlády. Oni vědí, co mohou ztratit, a pracující nevědí, co mohou získat. A nebudou to vědět do chvíle, kdy jim to nevysvětlíme, do chvíle, kdy konečně svorně zvedneme své hlavy a řekneme: Dost již bylo vlády lži a falše, dost již bylo vlády buržoazie a kapitálu!

17. LISTOPAD 21 LET POTÉ: MLÁDEŽ OPĚT V ULICÍCH

Ve středu jsme si opět připomněli výročí dvou událostí - hrdinského vystoupení antifašistických studentů proti okupaci v roce 1939 a svržení socialismu v Československu roku 1989. Současným systémem je naprosto jednoznačně preferován 17. listopad 1989, o demonstracích z 39. roku najdete zmínku o mnoho méně.

Tak jako minulý rok, ani letos jsme my, mladí komunisté, nezůstali sedět doma. Hned, jak se průvod mládežníků vydal od budovy ÚV KSČM v ulici Politických vězňů v Praze na Novém Městě, byly rozvinuty prapory SMKČ, KSM a Sovětského svazu. Někteří kolemjdoucí se zmohli na výroky typu: „Hovada, hovada rudý!“ (odpověď člena SMKČ: „Za

socialismus!“), „Všechny vás vystřelí kulovnicí!“ (odpověď člena SMKČ: „Smrt fašismu, pryč s antikomunismem!“). Průvod skandoval hesla jako „Ať žije socialismus!“. Před Petschkovým palácem v ulici Politických vězňů, kde byla v letech 1939 – 1945 hlavní úřadovna gestapa v Protektorátu Čechy a Morava a bylo zde mučeno a umučeno mnoho českých vlastenců, se účastníci vyfotografovali před pamětní deskou s nesmrtelným Fučíkovým heslem „Lidé, bděte!“ Zastavili se také u pravoslavného kostela v Resslově ulici, v němž se skrývali parašutisté Gabčík, Kubiš, Opálka a další po atentátu na Heydricha a kde 18. června 1942 spáchali v německém obklíčení sebevraždu.

Hlávkova koleje

Před demonstrací studentů proti školnému pořádala u Hlávkovy koleje v Jenštejnské ulici na Novém Městě pietní akt Pražská rada KSČM, aby tak uctila památku obětí listopadových událostí roku 1939. »Tradičně si připomínáme tragické události 17. listopadu 1939. Předcházel mu 28. říjen, který se stal

samostatnosti je zadlužen až do důchodu, což má zásadní důsledky pro další vývoj.

Současná pravicová vláda v České republice vážně uvažuje o zavedení školného na veřejných vysokých školách. Podíváme-li se do ostatních zemí v Evropě i jinde, zjistíme, že zpoplatňování školství je od rozpadu socialistického bloku celosvětovým trendem. Je tak významně omezováno jedno ze základních lidských práv. Znamená to ovšem značné finanční zatížení jak pro studenty, tak i pro jejich rodiny. Už teď, kdy studium není zpoplatněno, velká část studentů vysokých škol musí současně chodit do práce, aby byli schopni platit nutné výdaje. Jaké mají takoví brigádníci pracovní podmínky, je věc další. I tato skutečnost je jednou z příčin, proč mladí lidé odkládají otázku založení rodiny na později.

Po absolvování vysokoškolského studia náhle člověk stane před zásadním rozhodnutím: jít „dělat kariéru“, nebo sehnat práci a založit rodinu? Jak už bylo naznačeno, druhá možnost je v souladu s přirozeností člověka a kromě toho by měla být i zájmem státu, který musí, nechce-li vytvořit podmínky pro fatální komplikace, dlouhodobě rodinnou politiku podporovat (smutné je, že se tak v mnohých zemích neděje). Zvolit si obě možnosti v drtivé většina případů nelze. Pokud ano, zpravidla to vede k zanedbávání péče o děti, což je dnes jev poměrně častý, nesoucí s sebou rozličné negativní dopady.

Podívejme se na údaje o nezaměstnanosti mladých lidí v ČR: mladých absolventů bez práce bylo v září tohoto roku cca 40 tisíc (v dubnu 2010 cca 33 tisíc) a volných míst málo nad 5 tisíc. Dlouhodobě nezaměstnaných absolventů bylo v dubnu 55 %, což je meziroční nárůst o 19 %! Míra registrované nezaměstnanosti byla v říjnu 2010 8,45 %, což odpovídá téměř 483 tisícům lidí. Skutečný počet je však mnohem vyšší, protože v tomto údaji nejsou zahrnuti lidé nezaměstnaní déle než pět měsíců. O jedno místo se nyní uchází 31 lidí (z toho sedm absolventů). Značný počet mladých má tedy problém nalézt zaměstnání a jen s velkými obtížemi mohou rodinu založit (v takových případech potřebné výdaje nejčastěji hradí rodiče). Česká pravicová vláda navíc výrazně seškrtává sociální výdaje, což přitíží zejména chudým a chudším lidem, kteří jsou často na dávkách závislí.

V případě, že mladý člověk zaměstnání nalezne, musí se spokojit s podprůměrným platem (mzdou); z hlediska všech zaměstnanců nedosahují na průměrnou mzdu cca dvě třetiny lidí a 10 % dokonce nepobírá ani polovinu průměrné mzdy (existenční minimum vyplácené státem je pouhou desetinou průměrného příjmu!). Přitom ceny základních životních potřeb rostou, což vede ke stále většímu zadlužování domácností (viz dále). Nikoli náhodou se podle průzkumu agentury STEM chudoba obává 78 % Čechů. Není také možné uživit v současné době rodinu pouze z jednoho platu, pokud tedy takový plat není výsoce nadprůměrný, nepřipadá více v úvahu tradiční dělba práce, kdy muž vydělává peníze a žena se stará o domácnost a děti. To znamená, že rodiče musejí dítě umisťovat když ne do jeslí, pak do mateřské školy. Jejich počet však od roku 1989 permanentně klesá, což sice odpovídalo snižující se porodnosti v 90. letech, jenže za současných podmínek, kdy narozených dětí přibývá, poněvadž rodí silné ročníky ze 70. let, je mateřských škol nedostatek, a to je závažný problém pro rodiče, kteří, aby uživil rodinu, musí chodit do práce. U jeslí je negativní tendence markantní. V roce 1989 zde fungovalo 1841 jeslí, v roce 2007 už pouhých 47 a minulý rok jejich počet klesl na zhruba třicet, přestože je po nich mezi rodiči značná poptávka! Za jedno dítě navíc zaplatíte až čtvrtinu průměrného platu, takže ji mohou využít jen bohatší rodiny. Zpátečnickým politikům, kteří jsou dnes u moci, to zjevně nevádí, jelikož říkají, že jeslí a podobných zařízení beztak není zapotřebí, že jde o přežitek ze socialismu, který odcizuje dítě rodině. To by ale také museli zajistit podmínky proto, aby rodina nemusela být celý den v práci, aby dítě vůbec uživila...

Postavení pracujících je ale vládnoucí třídě a jejím přísluhovačům lhostejné. To se ukazuje i v silné závislé roli mladého zaměstnance, který se rozhodne pro hypotéku, čímž se až do důchodu zadluží, a to se v ČR doposud neplatí školné na vysokých školách. České domácnosti v červnu na úvěrech na bydlení bankám dlužily zhruba 700 miliard korun (celková zadluženost však už překročila hranici jednoho bilionu korun, přitom v roce 2000 lidé bankám dlužili „jen“ 121,5 miliardy korun). Jednotlivé banky se neustále předhánějí ve výhodnosti úvěrů, jež nabízejí, a lidé jsou neustále nejen přesvědčovani, ale panujícími podmínkami i nuceni na dluh žít, což samozřejmě vyhovuje vládnoucí třídě. V souvislosti s hospodářskou krizí navíc roste počet těch, kteří nejsou schopni půjčky splácet. V roce 2009 bylo vykonáno cca 600 tisíc exekucí; meziročně tak došlo k osmiprocennímu nárůstu. Podle Exekutorské komory bylo od roku 2001 nařízeno až 2,5 milionu exekucí. Nejčastěji postihuje penzisty a mladé ve věku 20 až 35 let.

Zadlužený člověk je ochoten ve své existenční nejistotě snášet leccjaké pracovní podmínky, požadavky ze strany zaměstnavatele apod. Jelikož se finanční oligarchům zavázal ke splácení peněz, jež mu půjčili, nemůže si dovolit o práci přijít, ještě když si buržoazie udržuje stálou záložní armádu nezaměstnaných, ze kterých si kdykoli uvolněné místo snadno zaplní. Pro mnohé ženy, které po

chovali se jako spořádaní občané a přesto byli vystaveni útoku. Za vrchol bezcharakternosti považují vztáhnout ruku na ženu. Budu apelovat na orgány v trestním řízení, aby celou věc řádně prošetřily a útočníci byli potrestáni.

Pojďme tedy k těm „zločinům“, které pácháte, za něž jste byli biti. Ty jsi, Patriku, předseda největšího (ostravského) klubu SMKČ, jaké byly v poslední době hlavní klubové akce?

Jednou z hlavních akcí, které jsme pořádali jako klub, byla naše účast na ODBORÁŘSKÉ DEMONSTRACI v Ostravě. 8.12.2010 se uskutečnila stávka odborů i v centru Ostravy.

Zúčastnilo se cca 500 lidí, kteří projevovali svůj nesouhlas s vládou, stávku podpořili i někteří soudruzi z KSČM či Klubu českého pohraničí. SMKČ měl účast 10 lidí s materiály, demonstrace se zúčastnily různé odborové svazy – např. i KOVO. Rozdali jsme tam materiály SMKČ ohledně situace nájemníků v bytech OKD (RPG), proti školnému a pak už jen nálepky, lidé nám to brali sami, letáky jsme všechny rozdali do 10 minut. Zkrátka, hodně lidí s námi sympatizovalo. Když jsme vytáhli prapor SMKČ, který nám byl svěřen členem předsednictva ústřední rady SMKČ na předposlední schůzi klubu, tak se na nás media seběhla jak včely na med. Fotily noviny, natáčela televize... Dokonce jsem byl s praporem i v přímém přenosu. Taková publicita je pro mě novou zkušeností. Demonstrace byla celkem povedená a vydařená.

Nebyl nějaký incident s antikomunisty i tady? Nebo to byly jen sympatie, s čím jste se setkali?

Stal se tam jen jeden menší incident. Chodil tam starší muž a vykřikoval: „Boľševické kur...“, ale dva příznivci odborů tohoto člověka spacifikovali a pak už byl klid. Po demonstraci se všichni v klidu rozešli domů.

Na závěr mi, Patriku, řekni, je-li ostravský klub SMKČ nějak prezentován na internetu.

Jednak jsme na facebooku (Svaz mladých komunistů Ostrava) a v současnosti máme dokonce dvě internetové stránky, jednak již delší dobu web www.smkcostrava.wbs.cz a nově i www.smkcostrava.webnode.cz.

Díky za Vaše odpovědi!

(úvod napsal a otázky pokládal David Pazdera, 8. 12. 2010)

MLADÍ LIDÉ A JEJICH SOUČASNÁ SITUACE NEJEN V ČESKÉ REPUBLICCE

Pádem socialismu se změnilo mnoho věcí. Pro pracující znamenal návrat kapitalismu velký krok zpět. Bylo zavrženo to, co usilovně budovaly generace rodičů a dědů. Ideály spravedlivé společnosti, rovnosti, humanity a míru vzaly zaskvě. Dočasně je porazil agresivní imperialismus. Pracující, studenti i důchodci přišli o svá základní lidská práva a jistoty. Přesto je mysl většiny z nich stále ovládána oficiálními idejemi vládnoucí třídy...

Je přirozené, že mladý člověk po dokončení svých studií začne přemýšlet o založení rodiny, vlastním bydlení apod. Taková věc patří k určitému věku, potřeba reprodukce je jednou z přirozených potřeb, ba pudů a k zachování lidstva je nezbytná. Buržoazní režim však lidem staví značné překážky; mladý člověk je po dokončení školy mnohdy zadlužen, protože musel platit už za to, aby vůbec mohl studovat, a nyní, když plánuje založit rodinu, definitivně se osamostatnit, stojí před závažným problémem: jak to co nejlépe udělat? A nesnázi není málo; má-li člověk to štěstí, že ihned nalezne práci, což není vůbec samozřejmé, ač se jedná o jedno ze základních lidských práv, jež mu umožní důstojně žít, a to je v případě čerstvých absolventů zřídka, musí být schopen splácet hypotéku, kterou si je zpravidla nucen vzít, jestliže chce založit rodinu, neboť bydlet se svými rodiči, manželkou a dítětem v malém bytě není právě optimální. Z toho vyplývá, že mladý člověk na samém počátku své

datem protestů po celé vlasti. Nedaleko odsud, na Václavském náměstí a v přilehlých ulicích, se oddělily SS a SA střetly s demonstranty. Ten den zastřelily dělníka Václava Sedláčka a mimo jiné byl postřelen student Jan Opletal, který 11. listopadu podlehl vážnému zranění. Den Opletalova pohřbu, 15. listopad 1939, se pak stal mohutnou protifašistickou demonstrací, uvedla v proslovu předsedkyně Pražské rady KSČM a poslankyně Marta Semelová.

V noci z 16. na 17. listopadu gestapo

pozatýkalo na 1200 studentů a devět jich popravilo. Dnešní krutý kapitalismus produkuje války a ožebračuje miliony lidí, uvedla dále Marta Semelová. »Měl by být naplněn odkaz Jana Opletala a těch, kteří bojovali za náš lepší život. Čest jejich památce,« uzavřela.

Pochod proti školnému

Další akcí byla demonstrace a pochod proti školnému, pořádaný iniciativou Vzdělání není zboží od 12.00 hodin na Palackého náměstí. Před jejím zahájením jsme se zastavili u památníku obětí 1. světové války v sousedních Žitkových sadech.

My, členové SMKČ, jsme projeвили ochotu udělat kompromis s pořadatelem a na žádost jsme smotali naše prapory. Nicméně to nezabránilo „igelitovému“ antikomunistovi (měl na sobě igelitový oblek, v rozkroku kartonový list a přes ústa respirátor), aby na jednoho z praporečníků ukázal prstem a povýšeně pronesl: „To zkus rozvinout, a můžeš vodsad vypadnout!“ To byla jen malá předzvěst toho, co se dělo

potom. Několik svazáků mělo připnuté odznaky se srpem a kladivem. Jedna mimořádně agilní antikomunistka z řad pořadatelů většinu z nich obcházela a různou formou se nás snažila donutit, abychom odznaky sundali, v čemž jí zdatně sekundoval igeliták. Nebylo výjimkou, že se přihnal ke komunistovi, strčil do něj dlaní na místo, kde měl odznak, a dožadoval se jeho odstranění. Takto se snažili zhruba 35 minut, o které se začátek akce kvůli nesmyslným požadavkům a zanedbné neústupnosti organizátorů zcela zbytečně zdržel. Nakonec se snažili odznaky přelepit černou páskou, nicméně tento pokus plně ztroskotal. To už se na místě shromáždilo lidí víc než dost a mnozí z nich se nás zastali. K nejkurioznejším tvrzením pořadatelky patřilo, že na demonstraci nesmějí být žádné politické symboly, ani česká vlajka, protože nejsme nacionalisté...

Nejagresivnější proti nám ovšem vystoupili zástupci proudu řadícího se k levi a označujícího se za anarchisty, anarchokomunisty nebo dokonce komunisty. Dva z přihlížejících antikomunistů této profilace začali pokřikovat směrem k nám, že jsme rudi fašisté, byť sami se svými názory blížili těm fašistickým – v tomto smyslu jsme jim ostatně odpověděli. Jeden výtečník dokonce konstatoval, že je komunista, ale je proti nám, protože jsme bolševici a skutečný komunista že je proti bolševikům... (Bolševici jsou radikálním a jediným skutečně revolučním směrem v komunistickém hnutí, hlásícím se k marxismu-leninismu, který vznikl v Sociálně demokratické dělnické straně Ruska pod vedením V. I. Lenina, pozn. aut.) Naštěstí nevznikl žádný fyzický konflikt. I příslušníci sil, které měly demonstraci pomáhat a chránit ji (alespoň to mají napsáno na vozech), zůstávali neteční. Organizátoři se zřejmě ani neodvážili je pobídnout, aby nás z „jejich akce“ vyvedli – snad si byli vědomi toho, že by s takovou žádostí neuspěli, snad se obávali toho, kolik účastníků by jim odešlo... Vždyť i zcela neznámí lidé, prohlašující o sobě, že nejsou komunisty, se nechali slyšet, že jestli chtějí pořadatelé nás nebo někoho jiného z účastníků vyvádět na základě jejich politické příslušnosti a názorů a jejich prezentace, odejdou oni také...

Nakonec antikomunisté zanechali svého snažení, které nikam nevedlo. Spíše jim samotným uškodilo, sami se zosudili a navíc upozornili na komunistické odznaky. Kdyby to nechali být, možná by si jich ani nikdo nevšiml... Takže jim patří poděkování za reklamu...

Podotýkáme, že na akci měli své pikety i účastníci z řad ProAlt (Iniciativy pro kritiku reformy a na podporu alternativ), o nichž představitelé iniciativy prohlásili, že ty jim nevadí, protože ProAlt je spoluorganizátorem, a dále Československá anarchistická federace (ČSAF), a svůj prapor Nová

antikapitalistická levice (NAL).

Pochod samotný pak již probíhal bez konfliktu a komunistické hlasy proti školnému bylo slyšet minimálně stejně, jako ty antikomunistické. Vedl k Národnímu divadlu, po Národní třídě (zastavení u pamětní desky oslavující kontrarevoluci 17. listopadu 1989 se našťásti nakonalo, což nás příjemně překvapilo) a skončil na Palachově náměstí (dříve Krasnoarmějců) u Filozofické fakulty Univerzity Karlovy. Několik členů SMKČ oslovili filmaři natáčející jakýsi dokument, a položili jim pár otázek.

Na závěr je dobré poděkovat všem mladým i starším komunistům, kteří se odvážili jít do ulic hájit své přesvědčení, běsnícímu fašistickému antikomunismu navzdory. Na listopad 1939 a 1989 nesmíme nikdy zapomenout a nikdy je odpustit!

Libor Liebermann, Leopold Vejr

KOMSOMOL NA VÝROČNÍ SCHŮZI SPOLEČNOSTI JULIA FUČÍKA

V sobotu 27. listopadu 2010 se zástupci Svazu mladých komunistů Československa zúčastnili výroční schůze Společnosti Julia Fučíka, která se konala v budově ÚV KSČM v ulici Politických vězňů 9 v Praze 1, v zasedací místnosti vyzdobené Fučíkovou bustou a obrazem. Pro ty, kteří to snad nevědí, připomínáme, že Julius Fučík, narozen 1903, byl komunistický novinář, politický pracovník, literární a divadelní kritik a překladatel, a ať se to někomu líbí nebo ne, československý národní hrdina. Jako redaktor *Tvorby* pomáhal formovat levou kulturní frontu 30. let, zúčastnil se jako novinář dělnického stávkového hnutí, psal reportáže ze SSSR (*V zemi, kde zítra již znamená včera; V zemi milované*). Od r. 1940 pracoval v ilegilitě, byl členem II. ilegálního ÚV KSČ. V roce 1942 byl zatčen, ve vězení na Pankráci psal zápisky, které vyšly posmrtně pod názvem *Reportáž psaná na oprátce* a byly přeloženy do více než 80 jazyků. Popraven byl 1943 v Berlíně-Plötzensee.

Předseda Společnosti Julia Fučíka soudruh Jan Jelínek uvedl v úvodu, že řady Společnosti Julia Fučíka opustili od minulé výroční schůze dva její přední představitelé, soudruzi Jan Hrobař a Ondřej Kadlec. Připomněl jejich publikační i další činnost, účastníci schůze následně uctili památku těchto soudruhů minutou ticha.

S hlavním projevem vystoupil soudruh Zdeněk Hoření, významný komunistický novinář a bývalý šéfredaktor Rudého práva. Hovořil o pomluvách Julia Fučíka šířených od roku 1989, tvrdících, že byl agentem gestapa nebo že Fučíkova *Reportáž psaná na oprátce* je podvrh. Přitom bylo potvrzeno, že Fučíkův rukopis *Reportáže* je autentický a nebylo do něj nic vpsáváno (grafologické posouzení provedlo polistopadové Ministerstvo vnitra, jak doplnil jednatel Společnosti soudruh Ota Lev). Julius Fučík nikoho nezradil a nepošpinil, naopak řadu lidí zachránil.

Soudruh Hoření zmínil, že v nejbližší době má vyjít kniha sestavená z materiálů z výsledků Fučíka a dalších československých vlastenců provedených gestapem, které při osvobození ČSR získala Rudá armáda. Přivítal představitele Ottova nakladatelství a ocenil, že toto nakladatelství vydalo faksimile všech 167 Fučíkových rukopisných vězeňských motáků, doprovázené úplným vydáním textu rukopisu *Reportáže*.

Zprávu o činnosti Společnosti Julia Fučíka přednesl její předseda soudruh Jan Jelínek. K nejvýznamnějším počínům patřila mezinárodní petiční akce za navrácení sochy Julia Fučíka na důstojné veřejné prostranství v Praze (nedávno uveřejněná i na stránkách SMKČ), podpořená X. všeslovanským sjezdem v Kyjevě, dále podpora vystoupení proti umístění amerického vojenského zařízení na území ČR, podpora memoranda občanského sdružení Vojáci proti válce o vytvoření systému kolektivní bezpečnosti ve světě, pravidelné připomínky výročí narození a popravy Julia Fučíka, vydávání časopisu Kurýr a získávání dalších informací o činnosti J. Fučíka a památkách na ni. Společnost neuspěla se žádostí o dotaci Ministerstvo kultury ČR a vznesla protest proti programu

ROZHOVOR SE ČLENY KLUBU SMKČ OSTRAVA O ANTIKOMUNISMU A AKCI NA PODPORU STÁVKUJÍCÍCH

V bývalém černém srdci republiky, v Ostravě, se v poslední době rozhybala činnost komunistické mládeže. Už v průběhu výměny na postu předsedy zdejšího klubu Svazu mladých komunistů Československa (bývalý předseda odešel studovat do jiného města), byl znát nárůst členské základny v tomto, pro komunisty vždy klíčovém, regionu. Naši zdejší noví mladí soudruzi zde pracují v těch nejsložitějších podmínkách, kdy se se svými vrstevníky a bývalými spolužáky setkávají především na úřadech práce, kdy nedostali zaplacené výplaty, kdy žijí v domácím prostředí sociální nejistoty a s tím související obrovské míry kriminality, zvláště pak v některých částech

Ostravy, kde po setmění není radno se pohybovat. Přesto, nebo právě proto, se zdejší komsomolci velmi aktivně zapojili do svazové činnosti. A to nejen ve své oblasti, přestože jízdné je tak drahé, že jezdit vlakem už se pomalu stává výsadou buržoazie. Vždyť ostravští mladí komunisté byli vůdčími postavami masového šíření materiálů v Brně, na podporu komunistů, zejména pak komunistické mládeže na kandidátkách „radikálně levicové“ KSČM, či v Plzni v průběhu poslední proběhlé Ústřední rady SMKČ.

V Ostravě se zapojili do akcí na podporu nájemníků v bytech OKD (dnes RPG velkoburžuje Bakaly) a velkou měrou také do předvolební kampaně zdejší organizace Komunistické strany Čech a Moravy. Úzkou spoluprací má náš zdejší klub tradičně s Obvodním koordináčním výborem v Ostravě-Porubě, který vede soudruh Václav Havel, přítel mladých komunistů, dříve také velký přispivatel komunistického týdeníku Naše pravda, pod jehož názvem vychází obsahově z větší části změněná (směrem od vědeckého socialismu) pondělní, „straničtější“ příloha Haló novin. Teď už se každý rok v Ostravě pořádá „Slavnost levicového tisku“ místo „Slavnosti Naší pravdy“. Je otázka, zdali je co slavit.

O vzrůstajícím agresivním antikomunismu, /který ještě více rozdmýchává prohlášení knížete Schwarzenberga, který se podepsal s několika fašisty (opravdu jsou to mnohdy lidé z vlád, kde jsou děti z fašistických rodin a oslavují se divize SS) pod návrh srovnat celoevropský komunismus a nacismus - tedy máme věřit, že fašisty jsou lidé-komunisté, kteří nás fašismu-nacismu zbavili a říká nám to někdo, kdo se s otevřenými fašisty paktuje. Stejní lidé, z fašistických rodin, navráťívší se také mnohdy z emigrace v USA, po rozpadu SSSR, potlačují „vesele“ práva ruské menšiny v pobaltských státech, v hranicích EU a nic se neděje/ i v tomto regionu svědčí první událost, na kterou se ostravských mládežníků ptám. Toto jsou plody nenávistné antikomunistické výchovy ve školách a podobných prohlášení, resp. výlevů:

Nikolo, Radku, před několika týdny Vás, s dalšími soudruhy, napadli mladí antikomunisté. Je to tak...?

Přesně tak, šli jsme směrem na autobusovou zastávku Hrabůvka Kostel asi v 7 večer. Šla za námi skupina lidí. V podchodu, poté, co si všiml odznáček, začal jednoho našeho soudruha slovně napadat a urážet mladý kluk. Pak ho žduchl ze zadu do zad a on málem spadl na schody tváří. Otočil se a odcházel. Na zastávce do něho znova žduchl. V té chvíli se do toho ještě vložil jiný ze skupiny a napadli další naše lidi, dokonce soudružku, dívku, té dali pěstí a potom ji žduchli na železnou tyčku a ona se praštila do hlavy. Pak se už strhla bitka, další soudruh dostal hlavou o okraj nástupiště zastávky... Útočníci pak utekli s nadávkami, které na nás ještě křičeli. Poté jsme zavolali policajty a ti nám řekli, ať si zajdeme na polikliniku... Zajímala se o to televize Nova...

Co si o tom myslíš, Romane, byl jsi přítomen, co soudíš o tolik proklamované demokracii? Jak se to podle Tebe slučuje s tím, že lidé jsou, dnes již od mládí, vychováni k nenávisti ke komunistům?

Žijeme prý v demokratickém státu, kde Listina základních práv a svobod a další normy mají zaručovat, že každý má právo sdružovat se a vyjadřovat svůj názor. Tato práva byla omezena skupinou útočníků, kteří napadli členy svazu a jejich přátele. Domnívám se, že tento útok byl jasně, cíleně zaměřený, jelikož členové svazu ani jejich přátele nikoho neuráželi, nevnucovali nikomu své názory,

VÁLKA V IRÁKU Z JINÉHO ÚHLU POHLEDU

Dnes a denně jsou nám v médiích předkládány aktuality z oblasti Blízkého východu. Bohužel jsou tyto informace psány pravicovými (a mnohdy bohužel také levicovými) proamericky zaměřenými novináři. Tito novináři prohlašují válku ve jménu západní buržoazní demokracie div že ne za svatou věc, až člověku, jenž nesouhlasí s vražděním bezbranných civilistů, vstávají vlasy na hlavě hrůzou. Kdo se odváží říci odlišný názor, dočká se většinou jen kritiky nebo toho, že jeho hlas nebude nikde slyšet.

Co je cílem války v Iráku podle buržoazie? Oficiálním důvodem vpádu americké armády do tohoto blízkovýchodního státu bylo údajné vlastnictví zbraní hromadného ničení, což se nakonec ukázalo jako lež. Otázkou, jejíž odpověď se z médií nikdy nedozvíme, je: skutečně se Američané domnívali, že Irák tyto zbraně vlastní, nebo to byla jen zástěrka pro jejich mocenské ambice? Pokud se nad touto otázkou zamyslíme, napadne nás další: Jestliže je tedy první možnost pravdivá, proč se Američané z Iráku nestáhli, když zjistili, že se tam žádné zbraně hromadného ničení nenacházejí?

Imperialistické záměry se však nedají skrýt jen jedním důvodem, neboť by bylo snadné je odhalit. Toho si je vláda USA velmi dobře vědoma, proto tuto válku hájí bojem proti diktatuře, terorismu a bojem za demokracii. Zde se nabízí další otázky: Jak je možné šít „nejlepší a nejsvobodnější“ systém válkou? A je vůbec západní buržoazní demokracie pro Iráčany přínosem?

Evropští a američtí imperialisté žijí s představou, že buržoazní demokracie je nejlepším politickým systémem a snaží se ji zavádět i v asijských, latinskoamerických a afrických zemích (kde se však pod tímto záměrem skrývá snaha americké vlády tyto země si podmanit). Údajně pro dobro tamních obyvatel. Jenže historie už mnohokrát tuto výmluvu vyvrátila. Ukázalo se nesporným faktem, že buržoazní demokracie je výdobytek evropské kultury a zavádět ji u národů s odlišnou kulturou, mentalitou a historickým vývojem, jakožto systém, který vznikl, vyvíjel se v evropských podmínkách, a tudíž nerozumí problémům asijských a jiných národů, není řešením. Zavádění buržoazní demokracie v asijských státech nezřídka skončilo fiaskem. Příkladem může být Čína ve 20. letech minulého století nebo Barma 50. let.

Skutečně Iráku pomohlo svržení režimu Saddáma Husajna a násilné zavedení západní demokracie? Imperialistická válka se táhne již sedm let a vedla k další zbytečné válce - občanské válce mezi šíity a sunnity. Zemřelo při ní 1 366 350 Iráčanů, a toto číslo každým dnem narůstá. Jak je vidět na tomto příkladu, imperialismus je vždy zkázou pro lid, ať už se skrývá pod rouškou dobré věci. Iráckému lidu přinesl jen rozvrat a válečné utrpení. Co je to za demokracii, když se rodiče musejí bát o své děti, aby je při cestě do školy nezasáhla americká kulka (tedy pokud vůbec nějakou školu mají)? Co je to za demokracii, když je v zemi přítomno přes 100 000 cizích vojáků? Znamená snad vraždění nevinných lidí svobodu a demokracii? Podle americký imperialistů zřejmě ano. Ale odpovědělo by stejně irácké dítě, které se kvůli této nesmyslné válce stalo sirotekem? Odpověděla by stejně irácká matka, nesoucí květiny na hrob svého dítěte? Odpověděl by stejně Iráčan, který kvůli válce nemůže své rodině zajistit důstojný život? Já si myslím, že ne. Že jejich přáním není buržoazní demokracie. Nemusím žít v Iráku, abych věděla, že jejich přáním je mír a co nejrychlejší ukončení této nesmyslné války. Kdo z Iráčanů by nechtěl žít normální život bez strachu o svoji rodinu, své přátele a svůj život?

Toto je odvrácená, avšak skutečná tvář boje proti terorismu a za západní buržoazní demokracii. V televizi vidíme, co se stalo 11. září 2001. Více jak 2000 mrtvých - to je tragická událost. Avšak opravňuje k vraždění statisíců nevinných obyvatel zemí Blízkého východu? Zamyslete se nad tím. Válka přece není řešením. Řešením je možná pro pár mocných, ale nikdy ne pro lid. Koneckonců, cíl pracujících lidí na celém světě je stejný. Je to cíl, který spojuje pracující všech kontinentů, států i národů. Tím cílem je mír.

Solidaritě s iráckým lidem!

pomlouvajícímu Fučíka vysílanému již pětkrát Českou televizí, který byl představitelem ČT zhodnocen jako „částečně oprávněný“, aniž by existovala záruka, že tento program již nebude vysílán.

Dále byla přednesena zpráva o hospodaření. Jednatel Společnosti Ota Lev informoval o aktivitách v boji proti základnám USA a vyzval účastníky schůze k podpisu protizákladnových petic, z nichž jedna byla iniciována SMKČ.

V diskuzi vystoupila řada členů Společnosti i hostů. Příspěvky shodně odsuzovaly přepisování historie spojené s fašizací společnosti. Soudruh Gerd Hommel, předseda německo-českého Revolučního svazu přátel Ernsta Thälmana, tlumočený předsedkyní české sekce svazu soudružkou Irmou Martinovskou, vyzval k ochraně památky Julia Fučíka, Ernsta Thälmana (předsedy Komunistické strany Německa zavražděného nacisty v koncentračním táboře) a dalších hrdinů boje proti fašismu a ke zintenzivnění tohoto boje, který je nezbytně spojovat s bojem proti imperialistickým strukturám NATO a EU. Za Svaz mladých komunistů Československa pozdravil schůzi soudruh Lukáš Vrobel. Uvedl, že cílem SMKČ je získávání mladých lidí pro myšlenky socialismu a komunismu, což je nemyslitelné bez obhajoby a rehabilitace dějin komunistického hnutí, která je zase nemyslitelná bez obhajoby jeho významných představitelů, hrdinů typu Julia Fučíka. Přestože tato činnost je nesmírně ztěžována antikomunistickou propagandou a režimem vytvářenou a podporovanou buržoazní morálkou, věnuje SMKČ všechny své síly tomu, aby komunistické hnutí zakotvilo v mladé generaci a v procesu fašizace společnosti nezaniklo.

Jak řekl v závěru schůze předseda Společnosti Julia Fučíka soudruh Jan Jelínek, nebráníme jen Julia Fučíka a s našimi německými soudruhy i Ernsta Thälmana, ale i ostatní hrdiny našeho hnutí. Nenecháme si ukrást vlastní dějiny. Byli to soudruzi ze země, kde Julius Fučík položil život, kteří jako první požádali primátora Prahy o navrácení Fučíkovy sochy do hlavního města.

Výroční schůze zvolila výbor Společnosti a přijala za jejího kolektivního člena Ottovo nakladatelství. Svaz mladých komunistů Československa přeje Společnosti Julia Fučíka mnoho úspěchů v obhajobě Fučíkova života a díla, obhajobě minulosti revolučního hnutí proti jejím hanobitelům a spolu se Společností Julia Fučíka a dalšími pokrokovými organizacemi chce důstojně a důsledně pokračovat ve velikém Fučíkově díle - boji proti imperialismu a fašismu, za socialismus a komunismus!

LNN

VZPOMÍNKOVÉ SETKÁNÍ KE 315. VÝROČÍ POPRAVY JANA SLADKÉHO KOZINY

V neděli 28. listopadu se v Plzni uskutečnilo vzpomínkové setkání při příležitosti 315. výročí mučednické smrti bojovníka za svobodu a práva Chodů Jana Sladkého Koziny. Setkání pořádá stejně jako v minulých letech Klub českého pohraničí.

Na nádvoří plzeňského pivovaru se sešlo asi padesát lidí nejen z Plzně. Nejprve jsme si u pamětní desky na místě, kde Jan Sladký Kozina naposledy odpočíval před popravou, poslechli projevy zástupců zde přítomných organizací. Úvodního slova se ujala s. Olga Novotná, předsedkyně plzeňské krajské rady KČP. Dále jsme si také poslechli písně chodského hudebního souboru z Klenčí pod Čerchovem. Po položení květin a věnců jsme se vydali k pivovarské věži, na místo za normálních okolností nepřístupné, kde se nacházela šibenice, na níž byl J. S. Kozina za vynucené přítomnosti své rodiny a dalších Chodů oběšen.

MŠN

K 131. VÝROČÍ NAROZENÍ J. V. STALINA

V pondělí 20. 12. 2010 si členové a sympatizanti Svazu mladých komunistů Československa (SMKČ) připomněli v Praze 131. výročí narození soudruha J. V. Stalina. Na zasnežené Letné položili svíčky na místo, kde se v letech 1955 - 1962 tyčil Stalinův pomník, než musel po XXII. sjezdu Komunistické strany Sovětského svazu ustoupit Chruščovskému revizionismu. Předseda SMKČ soudruh Lukáš Kollarčík přednesl projev, ve kterém vyzdvihl činnost soudruha Stalina a její přínos teorii i praxi mezinárodního

komunistického a dělnického hnutí. Zdůraznil Stalinovy zásluhy o vítězství nad fašismem a vznik světové socialistické soustavy, jakož i boj proti oportunismu a revizionismu, díky němuž se naprostá většina komunistických a dělnických stran za Stalinova života řídila marxismem-leninismem a dosahovala svých největších úspěchů. Revizionismus v nich převládl až po Stalinově smrti a nástupu Chruščova do čela SSSR. Jak dále uvedl soudruh Kollarčík, soudruh Stalin byl jediným Leninovým žákem, který dokázal tvořivě rozvíjet a uplatňovat marxismus-leninismus po Leninově smrti. Po smrti Stalina už bohužel žádný činitel komunistického hnutí dlouhodobě udržel revoluční marxisticko-leninskou linii nedokázal, byť někteří, např. Enver Hodža a Mao Ce-tung, na škodlivé důsledky nové Chruščovovy linie poukázali a postavili se proti ní.

Pietní akt na Letné byl zakončen zpěvem Internacionály. Pod letenským svahem u Čechova mostu se účastníci zastavili u pamětní desky soudruha Miroslava Štauda, který, jak deska praví, zasněvil svůj život ideálům proletářské revoluce a padl zde 5. května 1945.

S. Talinská

ZPRÁVA K XVII. FESTIVALU SFDM

Ve dnech od 13. do 21. prosince 2010 se v hlavním městě Jihoafrické republiky Pretorii (Tshwane) konal v pořadí již XVII. světový festival mládeže a studentstva. Vůbec první se uskutečnil v roce 1947 v Praze z rozhodnutí nově ustavené Světové federace demokratické mládeže (stalo se tak na konferenci světové mládeže v listopadu 1945, které se účastnili delegáti z 63 zemí) jakožto zákonitý důsledek potřeby světové mládeže sjednotit se v boji za trvalý mír. Festivaly se poté konaly v nepravidelných intervalech a pokroková mládež na ní deklarovala svůj antiimperialistický postoj, reagující na aktuální problémy celosvětového dění. Do rozpadu socialistického bloku bylo uspořádáno třináct festivalů. Tato tragická událost zasadila ránu i SFDM

(WFDY), dokázala však krizi čelit a do dnešních dnů zorganizovala čtyři další festivaly, a to v Havaně (1997), Alžíru (2001), Caracasu (2005) a konečně v Pretorii. Počet účastníků byl XVII. festival víceméně srovnatelný s tím posledním; účastnilo se jej festivaly, a to v Havaně (1997), Alžíru (2001), Caracasu (2005) a konečně v Pretorii. Počet účastníků byl XVII. festival víceméně srovnatelný s tím posledním; účastnilo se jej více než 15 tisíc delegátů ze 126 zemí, přičemž nejpočetněji byli zastoupeni Angolané.

V pondělí 13. prosince byl festival zahájen úvodní ceremonií na stadionu v Atteridgeville. Hudební produkci přerušily projevy představitelů kubánského Svazu mladých komunistů Jesuse Mory, prezidenta SFDM Tiaga Vieiry, předsedy Svazu mládeže Afrického národního kongresu Julia Malemy a v neposlední řadě také samotného prezidenta Jihoafrické republiky Jacoba Zuma, skromná vojenská přehlídka, vystoupení národních umělců a slavnostní defilé přítomných delegací. Rečníci zdůraznili

KDO JE VINEN ZA INCIDENTY V ZÁPADOKOREJSKÉM MOŘI?

Vychytralí zločinci, kteří zinscenovali nedávný ozbrojený střet, jsou poslední dobou čím dál troufalejší.

K incidentu na ostrově Jonpchjong došlo až poté, co Američané oznámili, že ke společnému námořnímu cvičení s jihokorejskými loutkami dojde a že připluje i letadlová loď s jadernými hlavicemi George Washington, jež jako by čekala, aby se to stalo těsně předtím, než bude vyslána na moře [jejím domovským přístavem je Jocosuka v Japonsku]. Jasně se tedy ukazuje, že zločinci jsou Američané, kteří stáli v pozadí a záměrně incident naplánovali. Potopením válečné lodi Čchonanu [v březnu tohoto roku, z něhož byla nehorázně obviněna KLDŘ, třebaže v údajných důkazech existuje nespočet rozporů a nejasností] se jim podařilo naplnit téměř vše, oč usilují. Udrželi vojenskou základnu na Okinawě, třebaže byli vystaveni silnému tlaku na její přemístění, a výrazně posílili svou vojenskou přítomnost v oblasti. Co se jim nezdařilo, je vyslání výše zmíněné letadlové lodi do Západokorejského moře [to už bohužel ve světle posledních dní není pravda, ježto Američané loď do oblasti skutečně nakonec poslali].

USA pobídly jihokorejské zrádce ke spáchání ozbrojené provokace proti KLDŘ a využívají incidentu uvažovaly o vyslání George Washingtona do Západokorejského moře, ač byli donuceni plán potříkrát zrušit. Ihned po střetu USA celou věc označily za „jedostrannou provokaci“, aniž znali pravdu. To poukazuje na to, že Američané měli scénáře pečlivě předem připraveny.

KLDŘ několikrát varovala před plánem nepřátel provádět střelbu v citlivých vodách u Jongpchjongu a ještě ráno 23. listopadu zaslala telefonickou zprávu ve snaze zabránit konfliktu. Jihokorejci však již byli rozhodnutí. A nyní o těchto skutečnostech mlčí, ba snaží se celou věc zdramatizovat, poukazujíce na „civilní oběti“. Jde o součást propagandistické kampaně, kdy vytvářejí dojem, že bezbranní civilisté byli bez varování vystaveni nevybíravé palbě Severokorejců.

Je-li to pravda, jde o velmi politováníhodnou událost, ale za incident by měl nést odpovědnost nepřítel, neboť se dopustil takového nelidského činu, jakým bylo vytváření „lidských štítů“, když před zahájením provokace nasadili kolem dělostřeleckých pozic a uvnitř vojenských objektů civilisty. Skutečnost, že došlo k civilním obětem uvnitř vojenské základny dokazuje skrytý záměr nepřitele. Pro USA je smrt nevinných civilistů při prosazování svých vojenských cílů v Iráku, Afghánistánu, Pákistánu a dalších zemích světa běžnou praxí. Tato nelidská zvěrstva se nyní opakují na Korejském poloostrově.

Když k incidentu došlo, střely vypálené nepřitelem dopadly do míst poblíž civilních domů daleko od dělostřeleckých pozic Korejské lidové armády. Všechna fakta očividně dokazují, že šlo o taktiku příznačnou pro nepřátelskou politiku USA vůči KLDŘ, zaměřenou na uskutečnění americké hegemonie v Asii, jež byla uplatňována po celou dobu od podepsání korejského příměří [v roce 1953]. Spojené státy dosud bránily a brání řešení jakékoli otázky týkající se míru a stability a chtějí jedině udržet na Korejském poloostrově napětí. Mír ani stabilita na poloostrově nemůže zavládnout a nestabilita v regionu i ve zbytku světa naroste, bude-li nepřátelská politika amerických imperialistů dovedena do konce.

KLDŘ se až dodneška s maximální trpělivostí krotila. Ale nepřítel navzdory opakovaným varováním narušuje nedotknutelné území KLDŘ střelbou v nejcitlivější oblasti. Opětovaná palba KLDŘ byla rozhodnou a patřičnou odpovědí proti bezohledné vojenské provokaci nepřitele.

Dorazí-li americká letadlová loď s jadernými hlavicemi do Západokorejského moře, nelze předvídat, jaké to přinese důsledky.

Pchjongjang, 27. listopadu 2010, KCNA - Korejská centrální tisková agentura
Přeložil a poznámkami opatřil Ladislav Zemánek

proti imperialismu etc. Následovala hudební produkce, která pokračovala až do podvečerních hodin a uzavřela tím program XVII. festivalu SFDM.

V den odletu navštívila česká delegace muzeum apartheidu v Johannesburgu, otevřené v roce 2001. Měli jsme tak možnost seznámit se s děsivou historií apartheidu, fungujícího v zemi mezi lety 1945 a 1990, včetně příčin, jež k němu vedly. Poznali jsme hrdiny, kteří se nevzdali a organizovali hnutí odporu, které získalo na síle zejména po povstání studentů v Sowetu roku 1976. Státní mocí bylo brutálně potlačeno; odhaduje se, že po zásahu ozbrojených složek zemřelo na 600 lidí a 4 tisíce utrpěly zranění. Hrdinný odpor jihoafrického lidu pak v 80. letech vedl k vyhlášení výjimečného stavu, avšak ani ten nedokázal nelidský režim zachránit. Já osobně jsem se v muzeu mezi černošskými návštěvníky, kteří převažovali, necítil dobře, neboť jsem si uvědomil, jak strašně pod bestialní nadvládou hrstky bělochů, kteří nebělochy ani nepovažovali za lidi, trpěli. Návštěva muzea mi dala pochopit leccos ze života současné Jihoafrické republiky, porozuměl jsem věcem, které mi od počátku naší návštěvy byly nepříjemné a nesympatické. Musím se poklonit velikosti jihoafrického lidu, který ze sebe teprve nedávno strhl okovy úplného otroctví a vydal se cestou za svobodou. Musím se obdivovat silnému vědomí pospolitosti a kolektivismu, jež jsem měl příležitost spatřit. Právě tyto aspekty jsou obrovskou šancí do budoucna, jelikož jde o pevný základ, na němž se dá budovat nová, nezníčitelná stavba spravedlivé a skutečně svobodné společnosti. XVII. festival byl doufám jistou inspirací a podnětem tamnímu lidu, aby se nedal svést na scestí a pokračoval ve směru, jímž se před dvaceti lety vydal. Nemohu ještě na tomto místě nepopřát svým soudruhům z Jihoafrické komunistické strany a Svazu mladých komunistů Jihoafrické republiky mnoho zdraví, štěstí, úspěchů, silné vůle a cílevědomosti v jejich revoluční činnosti za osvobození lidových mas a protiimperialistickém boji!

Domnívám se, že Světová federace demokratické mládeže má budoucnost. Třebaže se nyní nacházíme v těžkých dobách, kdy je revoluční proces v útlumu a buržoazie podniká kroky k oklešťování lidských práv a svobod, aniž by vyvolávaly masovější a internacionální hnutí odporu, je o to důležitější postupně posilovat roli této antiimperialistické, pokrokové organizace, rozšiřovat pole působnosti, připojovat nové subjekty a zejména dbát na sebezdokonalování v souladu s marxisticko-leninským revolučním učením. Za současného stavu a ani v blízké budoucnosti se však nemůže stát ústředním světového revolučního procesu a otázkou je, zda něčím takovým vůbec být chce. Pro vítězství socialismu je ovšem existence mezinárodní revoluční organizace nezbytná; stále více se

„Není nic cennějšího než nezávislost a svoboda.“ (Ho Či Min)

Ladislav Zemánek

významnou úlohu komunistů v boji za lepší, spravedlivější svět, nutnost sjednotit se a porazit imperialismus; nikoli náhodou bylo za heslo XVII. festivalu, věnovanému boji a dědictví hrdinů Fidela Castra a Nelsona Mandely, zvoleno: „Za svět míru, solidarity a společenské přestavby. Porazíme imperialismus“. Připomenuta byla rovněž nezanedbatelná úloha Jihoafrické komunistické strany, jež je v současnosti členem vládní trojkoalice, na porážce apartheidu.

V následujících dnech se účastníkům nabízelo velké množství nejrůznějších konferencí, seminářů, workshopů, kulturních aktivit a dalších akcí. Program začínal kolem deváté hodiny a končil v osm večer. Z ubytování byli delegáti hromadně dopravováni přistávacími autobusy. Areál, kde se festival konal, byl hlídán policejními složkami i dobrovolníky především z řad místní mládeže. Bezpečnostní situace v zemi totiž i přes pozitivní trend vývoje stále není dobrá; „podle průzkumu pro období 1998-2000 vypracovaného OSN je Jihoafrická republika celosvětově na druhém místě ve vraždách a na prvním místě v přepadení a znásilnění na jednoho obyvatele. Oficiální statistiky ukazují, že v JAR je každý den zavražděno 52 lidí. Nahlášený počet znásilnění ročně je 55 000,“ odhady však hovoří až o 500 tisících znásilnění za rok. (Wikipedia) Cizincům se například nedoporučuje pohybovat bez dostatečného doprovodu, vytažovat fotoaparáty, nosit drahé oblečení a doplňky apod. Z vlastní zkušenosti nicméně mohu potvrdit, že chováte-li se obezřetně a s respektem, nemusí se vám stát nic, i když jdete úplně sám. Člověk zde také na vlastní kůži pocítil, co to znamená vážit si dobrého jídla, neboť takového jsem se já osobně během festivalu dočkal jednou jedinkrát. Aby člověk vůbec nějaké dostal (bylo ovšem velmi nízké

kvality), musel za každého počasí stát mnoho desítek minut v nekonečných frontách a strkat se s ostatními, což se leckdy stávalo dosti nebezpečným. Účastníci byli také neustále vystaveni značnému hluku, který vyvolávali především přítomní Afričané a delegáti z arabských zemí. O mnoho příjemnější byla kulturní vystoupení korejských a vietnamských soudruhů, kteří představovali kulturní tradice, písně aj. své rodné vlasti. Za zmínku jistě stojí tradiční vietnamský tanec Nhay Sap, do něhož vietnamské soudružky zapojily i své zahraniční kolegy. Obecně lze říci, že na festivalu panovala přátelská a soudružská atmosféra naplněná vzájemným pochopením, respektem a solidaritou. Asi nejvýraznější výjimkou byl vzájemný vztah Západosahařanů a Maročanů, kteří bez ohledu

na politické přesvědčení odmítají přiznat právě Západní Sahaře právo na sebeurčení a samostatnost, což odporuje marxistickému pojetí této otázky. Apel vůči marockému odmítání vyslal svým prohlášením i Fidel Castro. Početná marocká delegace narušila poklidné jednání Antiimperialistického tribunálu, na němž byly pranýřovány prohršky a zločiny imperialismu a jeho lokajů, a dokonce napadli člena západosaharské delegace. Naprosto nepřijatelný je i krok marocké strany, která po předčasném návratu části západosaharské delegace nechala tyto zatknout a uvěznit. Tím jen ukázala svůj reakční charakter a pobouřila drtivou většinu delegátů festivalu; vždyť souhlas s takovýmto jednáním, který přítomní Maročané vyjádřili, je v naprostém rozporu s pokrokovými idejemi, jež zúčastněná mládež z celého světa sdílí.

Česká delegace se skládala z osmi lidí, přičemž jedna delegátka byla z Komunistické mládeže Polska. I zde se projevil rozkol v českém mládežnickém komunistickém hnutí, způsobený hrstkou členů Komunistického svazu mládeže, kteří se vzepřeli závazným rozhodnutím orgánů KSM zvolených jeho VIII. sjezdem a posléze bezprecedentním způsobem porušili stanovy KSM. Nadále svou činností rozštěpují jednotu, vyvolávají konflikty a ve shodě s antikomunisty škodí celému hnutí. Právě čtyři z těchto samozvanců byli účastní XVII. festivalu v Pretorii a vystupovali zde jménem KSM jakožto jeho právoplatní představitelé. Jako takoví jednali se zahraničními delegacemi a sjednávali dohody a kontakty. Že k tomu nemají od nikoho mandát, s výjimkou jich samotných, je nezajímá. A proto by si v prvé řadě stranická veřejnost měla konečně uvědomit, na čí straně je právo a pravda, a dokonce legitimní pokračovateli KSM a kdo pouhými samozvanci a rozvraceči! Jménem celé delegace psali do Haló novin články, aniž by ostatní měli možnost do jejich obsahu zasáhnout. Krom již zmíněného neseznamovali zbylé členy naší delegace s výsledky jednání, jež vedli. Ve svých rukou tedy měli moc (byť nelegitimní) k jednáním, oficiálním kontaktům i informování do novin. To výrazně omezovalo možnost dvou delegátů vyslaných Pražskou a

Pardubickou krajskou radou KSČM (jímž tímto za jejich podporu děkujeme), jež jsou zároveň členy Svazu mladých komunistů Československa, právoplatného nástupce Komunistického svazu mládeže, šířit pravdu o vzájemném stavu těchto dvou organizací a jeho příčinách. Přes nepříznivé okolnosti však dokázali plnit úkoly jim předsednictvem SMKČ přidělené.

Dva čeští delegáti jménem SMKČ navazovali kontakty s bratrskými organizacemi ze zahraničí, rozdávali jim propagační materiály SMKČ a vysvětlovali současnou situaci v naší zemi; zmiňme zde alespoň Frontu Francisca de Mirandy, pokrokové organizace Kurdů (kteří se navzdory tisícileté historii svého národa stále nedočkali vlastního

státu), Komunistickou stranu Nepálu (marxisticko-leninskou), Federaci mládeže Nepálu, syrský Svaz revoluční mládeže, srílanskou Frontu lidového osvobození, Socialistickou stranu Malajsie, Demokratickou federaci mládeže Indie, Kim Il Sungův (Kim Ir Senův) socialistický svaz mládeže, Komunistickou mládež Řecka či Svobodnou německou mládež. Došlo rovněž k významným politickým rozhovorům s představiteli Ho Či Minova komunistického svazu mládeže a Vietnamské federace mládeže. Na schůzce s viceprezidentem VFM Pham Huy Giangem jeý tajemník SMKČ seznámil se současnou situací v České republice, programem, cíli a činnostmi této největší komunistické organizace v ČR a s důvody, proč o spolupráci a kontakty s nimi usilujeme. Jednání se neslo ve velmi přátelském duchu a soudružské atmosféře, bylo plodné a položilo stabilní základy pro budoucí spolupráci SMKČ a VFM. Podobný průběh mělo i jednání se členkou Ústředního výboru Ho Či Minova KSM Le Hong Nhung a s tajemníkem ÚV téže organizace Phan Van Maiem, které mělo z větší části podobu interview o práci Ho Či Minova KSM s mládeží a jejímu vzdělávání. Získané poznatky jsou pozitivní a povzbuzující;

čtenářům je přineseme v samostatném článku. I s touto organizací byla dohodnuta spolupráce, jež přinese nové poznatky a podněty obou stranám. Možno zmínit, že jednání s vietnamskou delegací bylo obzvláště přínosné a zároveň příjemné, nechyběla ani vzájemná výměna darů; tajemník SMKČ předal vietnamským představitelům několik výtisků anglického vydání Fučíkovy Reportáže psané na oprátce a popřál jim mnoho úspěchů při budování socialismu v jejich vlasti a v boji proti imperialismu. Tajemník SMKČ také poskytl rozhovory dvěma novinářům, a to Ngo Tri Duongovi z Bao Tienphong, jemuž objasnil situaci v ČR a přiblížil stav, v jakém se zdejší komunistické hnutí nalézá, a novinářovi z jihoafrického deníku, který zjišťoval názory na právě probíhající festival.

Nízký počet členů české delegace při velkém „pracovní vytížení“ samozvanců z KSM vedlo k tomu, že členové SMKČ měli malou možnost účastnit se nabízených seminářů, workshopů aj., neboť museli být přítomni u stánku vyhrazeného České republice. Nicméně z těch, které navštívili, nelze nezmínit „Fórum solidarity s Barmou a KLDŘ“ a workshop „Ho Či Minův komunistický svaz mládeže - vietnamští mladí dobrovolníci budující a bránící

socialistickou vlast“. Účastníci fóra byli seznámeni se situací v Barmě (Myanmaru), kde jsou po desítky let vládou vojenskou juntou pošlapávána lidská práva a demokratické svobody. Přítomní vyslechli krátký vzkaz hlavní představitelky barmského demokratického hnutí Aun Schan Su Tjij a obdrželi brožuru Komunistické strany Barmy, nejstarší politické strany v zemi, jež je téměř po celou dobu své existence nucena působit v ilegalitě. Delegáti dále vyjádřili silnou podporu snahám o mírové znovusjednocení Koreje cestou naplňování hlavních společných deklarací uzavřených Korejskou lidově demokratickou republikou a Korejskou republikou (jde zejména o deklarace 15. června a 6. října). Podle řečníků imperialistické mocnosti brání korejskému lidu žít v důstojnosti, štvavou propagandistickou kampaní útočí na pokrokový režim na severu poloostrova a každoročně provádějí vojenská cvičení, která jsou namířena proti KLDŘ. Je třeba jít cestou vytyčenou prezidentem Kim Il Sungem, včetně jeho

konceptu znovusjednocení (Demokratická federativní republika Korjo), který je nejspravedlivější ze všech možných cest. Zástupce Kim Il Sungova socialistického svazu mládeže prohlásil, že svaz ve spolupráci s pokrokovými silami z celého světa neustává ve svém boji proti imperialistické propagandě i imperialistům samotným. Vyjádřil podporu a solidaritu s KLDŘ je závazkem pro všechny pokrokové síly. Přítomní se shodli, že další šíření jaderných zbraní není správnou cestou k lepšímu světu, na druhou stranu nelze žádnému národu upřít právo bránit svou vlast. Imperialisté a jejich přísluhovači by rovněž měli přestat s vojenskými provokacemi a zrušit embargo nejen vůči KLDŘ, ale i všem dalším svobodomyslným zemím. KLDŘ nezůstává ve svém boji osamocena. Korejští soudruzi byli požádáni o poskytování informací, které je potřeba šířit, aby lidé prohlédli a poznali skutečnou pravdu. Vystoupení byla zakončena skandováním hesla „Korea je jedna“.

Hlavní projevy na workshopu o Vietnamu měli Tran Dac Loi, viceprezident Vietnamského svazu přátelských organizací, a Phan Van Mai, tajemník ÚV Ho Či Minova KSM. Soudruh Tran ve své řeči připomněl letošní 65. výročí osvobození a revoluce, zrekapituloval klíčové momenty svobodného Vietnamu a boje za znovusjednocení, kterého bylo po neobyčejně kruté válce s americkými agresory dosaženo v roce 1976. Neopomněl zmínit ani smutné a hrozné statistiky z vietnamské války a přínosy centrálně plánované ekonomiky; ta umožnila sociální rovnost, nedokázala však rozvíjet národní hospodářství. Cestu z krize nabídla až politika Doi Moi, nastoupená roku 1986, jejímž základem je

socialisticky orientovaná tržní ekonomika. V současnosti je hlavní důraz kladen na vymýcení chudoby (od zahájení Doi Moi klesla ze 75% na 9,5%!), v zahraniční politice se VSR snaží o co největší diverzifikaci vztahů, přičemž nejsilnější pouta má s Kubou, Palestinou a KLDŘ. Zúčastněným též sdělil, že v lednu následujícího roku se uskuteční XI. sjezd KSV, jež především zhodnotí proces Doi Moi a vytyčí nové úkoly. Soudruh Tran svou řeč zakončil konstatováním, že to, čeho bylo ve Vietnamu dosaženo, by mělo být velkou inspirací pro všechny pokrokové síly na světě (a nutno říci, že úspěchy posledních dvaceti čtyř let jsou značné), upozornil, že v jeho zemi socialismus není, nýbrž že je budován a vyzval ke spolupráci a solidaritě s vietnamským lidem

na jeho cestě k socialismu. Phan Van Mai seznámil přítomné s cíli a činnostmi Ho Či Minova KSM a zdůraznil, jak se jeho členové aktivně účastnili a účastní bojů za nezávislost, svobodu a socialismus. Emotivní bylo vystoupení mladé ženy, která se vlivem použití chemických zbraní Američany narodila vážně postižena (nenarostly jí dolní končetiny). Hovořila o nespočtu jí podobných osudů a neochotě USA jakkoli napravit hrůzu, již za války způsobili, a apelovala na všechny, že to základní, co lidstvo potřebuje, je mír. 20. prosince se tajemník SMKČ spolu s delegátem KSČM za Okresní výbor v Chomutově vydal na ambasádu České republiky v Jihoafrické republice; byli přijati panem velvyslancem Ing. Martinem Pohlem a jeho tajemníkem. Rozhovor se točil především kolem otázky bezpečnosti v zemi a XVII. festivalu SFDM, o níž projeví svůj zájem. Chtěli bychom jim touto cestou poděkovat za vlídné přijetí a seriózní, nezaujaté jednání.

Festival byl následujícího dne zakončen pochodem většiny účastníků z centra města k parku pod palácem Union Buildings, který po desetiletí slouží jako oficiální sídlo jihoafrickým prezidentům. Nestali jsme se během pochodu svědky jakéhokoli projevu nevole či nesouhlasu ze strany přihlížejících, ba právě naopak, třebaže jsme na delší dobu zcela ochromili okolí míst, jimiž jsme procházeli. I toto cosi vypovídá o smýšlení tamních lidí a jejich povaze. Na pódiu, instalovaném uprostřed parku, byla přečtena závěrečná deklarace a memorandum k vládě Jihoafrické republiky, jež bylo následně jejím zástupcem přijato. V závěrečné deklaraci zúčastněná pokroková mládež poukazuje na reakční charakter kapitalismu ve fázi imperialismu, na jeho hranice, kvůli kterým je vládoucí třída nucena, aby zachovala své třídní panství, uchýlovat se k omezování základních práv a svobod, což o to výrazněji dopadá na mladé. Odsuzuje rovněž imperialistickou politiku světových mocností v jednotlivých oblastech, fašizující tendence mnoha vlád a vůbec posilování zrádné fašistické ideologie a vyjadřuje solidaritu s utlačovanými a vězněnými bojovníky za svobodu a demokracii, s lidem zemí, jež se již vydal cestou socialismu a boje

